

Adventes Vēstis

2014. gada aprīlis, #04 (218)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
TIEKŠANĀS
PĒC PILNĪBAS

“DIEVS, TIEK
PAGODINĀTS
DZĒJĀ!”

PIEDZĪVOJUMU
MEKLĒTĀJU
KALPOŠANA

JAUNIEŠU
KALPOŠANA
LUDZĀ

INTERVIJA
AR HILDU
TOMSONI

Latvijas ziņas	4
Tēma	10
Intervija	14
Notikumi	17
Vārds mācītājam	18
Bērniem	20
Jauniešiem	22

Augšāmcelšanās spēks

Lieldienu vai Pasā svētku laiks neatsāj vienalīdzīgu nevienu Kristieti, jo tas ir laiks, kad mūsu Glābējs izpildīja Tēva mūžīgo apsolījumu un samaksāja dārgo dzīvības maksu par pasaules grēku. Tā kā saskaņā ar jūdu bauslību šie svētki notika noteiktos datumos (Pasā jēra kaušana Nisan mēneša 14. dienā) Bībeles pētnieki ir centušies noteikt gadu, kurā Nisan mēneša 14. diena iekrita piektdienā. Kā ticamākā hipotēze Kristus krustā sišanai tiek pieņemts 30. gada 7. aprīlis pēc mūsu kalendāra. Kristīgās konfesijas katru gadu turpina šos svētkus svinēt, pieminot Kristus nāvi un augšāmcelšanos. Šie abi vārdi – nāve un augšāmcelšanās patiesībā ir tik pretējus un atšķirīgus notikumus aprakstoši. Līdzīgi kā cilvēku dzīves nešķiramas sastāvdaļas ir smiekli un asaras, prieki un bēdas, tāpat kristieši nevar runāt par nāvi, nepieminot arī augšāmcelšanos. Jo “ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība” (1Kor 15:14). Un šķiet, ka Lieldienu laikā ir vispiemērotākais brīdis, kad to ar spēku ir vēlreiz jāpasludina. Kristus augšāmcelšanās atdalīja divus laikmetus. Tā bija kā jauna radīšana, kristietības dzimšana. Augšāmcelšanās dienas vakarā Kristus nostājās starp saviem mācekļiem, dvesa un sacīja viņiem: “Ņemiet Svēto Garu!” Līdzīgi kā radīšanas sestajā dienā Dievs, veidojot Ādamu, iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi, Kristus dvesa uz saviem mācekļiem. Šī jaunā radīšana izveidoja jaunu sabiedrību, jaunu cilvēka raksturu, jaunu dzīves mērķi: “Kā Tēvs mani sūtījis, tā es jūs sūtu.” (Jn 20:1-21) Mēs arī esam daļa no tā. Lai Kristus augšāmcelšanās spēks pavada mūs visā, kur mēs ejam un ko darām. Kristus ir augšāmcēlies!

Ģirts Rozners

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
www.shutterstock.com

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Dievnama iesvētīšana Ventspilī

Es priecājos, kad man teica: “Iesim Tā Kunga namā!” (Psalms 122:1)

No 1961. gada līdz 2014. gada 12. aprīlim Septītās dienas adventistu Ventspils draudzes adrese bija Platajā ielā 13, kur draudzes dievkalpojumi 53 gadu garumā notika Ventspils baptistu draudzes telpās. Bet no šī gada 12. aprīļa Ventspils draudzei ir savs lūgšanu nams Nikolaja ielā 9.

Lēmumu par dievnama celtniecību Ventspilī Latvijas draudžu savienības padome pieņēma 2004. gadā, bet ceļš līdz tā realizācijai nebija ne ātrs, ne viegls. Tomēr lai arī kādas būtu grūtības, 2012. gada 30. maijā, klātesot Adventistu draudzes vadītājiem, draudzes locekļiem un pilsētas vadības pārstāvjiem, tika likts un iesvētīts jauncelamā dievnama pamatakmens. Pēc nepilniem diviem gadiem sapnis ir piepildījies, dievnams ir uzcelts, un tā pirmā kārtā ir nodota ekspluatācijā. Saņēmu uzaicinājumu no Ventspils draudzes iesvētīt jauno dievnamu, lai tas kalpotu kā svētību saņemšanas un tālāknodešanas vieta draudzei un visiem cilvēkiem pilsētā un tās apkārtnē.

Pirms doties uz Ventspili, nolēmu apskatīt Google Earth programmā jaunuzceltā dievnama atrašanās vietu un ceļu, kā līdz tam nokļūt. Biju pārsteigts Nikolaja ielas attēlā starp 7. un 11. numuru ieraudzīt tukšu, neapbūvētu laukumu ar vecu pamatu atliekām. Ticībā devos uz Ventspili un 12. aprīļa rītā ieraudzīju to, kas internetā vēl nebija atrodamas: jaunuzceltu, ļoti glītu, bet salīdzinoši nelielu namiņu tajā vietā, kur iepriekšējā vakarā redzēju vienīgi tukšu laukumu.

Ieejot jaunajā dievnamā, piedzīvoju pirmo pārsteigumu – dievkalpojumu zāle bija daudz lielāka un plašāka nekā varēja spriest pēc ēkas ārējiem izmēriem. Otrais pārsteigums bija telpas ļoti pievilcīgais arhitektoniskais risinājums un gaudmīgais iekārtojums. Patīkamie pārsteigumi turpinājās, iepazīstoties ar plašajām palīgtelpām un priekā starojošajiem draudzes locekļiem un viesiem. Ventspilī ir tapis viens no jaukākajiem adventistu draudzes dievnamiem Latvijā un, iespējams, ne tikai Latvijā.

Iesvētīšanas ceremonijā piedalījās arī Baltijas ūnijas pārstāvis, mācītājs Andrejs Āriņš un nama arhitekte Svetlana Sizase. Daudzo viesu vidū bija arī vairāku citu konfesiju pārstāvji, kuri apsveica draudzi ar šo “Dieva brīnumu” un ļoti augstu novērtēja mācītāja Ojāra Incenberga personību un viņa ieguldījumu jaunā dievnama tapšanā. Arī Latvijas draudžu savienības vārdā vēlos pateikties brālim Ojāram un viņa dzīvesbiedrei Gaidai par viņu nesavtīgo mīlestību un gadiem ilgo ziedošanos dievnamu celtniecības darbos!

Ir jāpiemin arī Ventspils draudzes locekļu pašai celtniecība un ticība idejai par savu dievnamu. Jau no 2005. gada draudzes locekļi dzīvē ticībā uzsāka ziedojumu vākšanu celtniecībai, un process vēl turpinās, jo vairāki draudzes pārstāvji joprojām ir apņēmības pilni pabeigt arī ekspluatācijā nenodoto telpu izbūvi. Vēlos izteikt visdziļāko pateicību visiem sponsoriem, atbalstītājiem un celtniekiem, kuri nesavtīgi darīja visu iespējamo un reizēm arī “neiespējamo”, lai mēs visi kopā piedzīvotu šo Dieva brīnumu! No sirds novēlu Ventspils draudzes jaunajam mācītājam Ansim Rodertam, viņa dzīvesbiedrei Janai un viņu ģimenei kopā ar draudzi piedzīvot vislielākās Dieva svētības un žēlastības straumes, kalpojot cilvēkiem un visiem kopā jūtoties kā “vienai sirdij un vienai dvēselei.” (Nākamajā AV numurā būs plašāks raksts par dievnama iesvētīšanas gaitu – red.piezīme.) Mans novēlējums žurnāla “Adventes vēstu” lasītājiem šajā laikā, kad īpaši pieņemam Kristus augšāmcelšanos un gaidām Baltijas ūnijas kongresu maija sākumā, ir lasāms 34. psalma 9. pantā: “Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs. Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu palaujas!” Lūdziet ticībā, dzīvojiet cerībā un kalpojiet mīlestībā!

Gaidāmie pasākumi

1.–3. maijs

Septītās dienas adventistu Baltijas ūnijas kongress Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

2.–4. maijs

Pāru dienas 2014. Apšuciems "Hotel SPA Arkadia".

31. maijs

Vidzemes reģiona Bērnu un pusaudžu festivāls Cēsu dievnama telpās pl. 14:00.

7. jūnijs

Kurzemes reģiona Bērnu un pusaudžu festivāls Talsu dievnama telpās pl. 14:00.

Pēc traģēdijas Zolitūdē

Latvijas Bībeles centrs kopā ar Latvijas Psihologu asociāciju un padomdošanas centru smagus zaudējumus cietušajiem „Akershus”, Norvēģija, no 21.–22. maijam rīko divu dienu mācību semināru.

Tēmas:

- palīdzība no pēctraumatiskā šoka (PTT) cietušajiem.
- Palīdzības sniegšana cietušo ģimenēm, kam ir sāpes.
- Kā psiholoģiski sevi pasargāt, strādājot ar cilvēkiem, kas pārdzīvojuši traģēdiju un ir šoka stāvoklī vai sāpēs. Kā viņiem palīdzēt šādā situācijā?

Mācību metode:

Lekcijas plus darbs grupās. Komandai no padomdošanas centra smagu zaudējumu cietušajiem „Akershus” ir liela teorētiska un praktiska pieredze darbā ar cilvēkiem, kas cietuši traģēdijās un dažādos negadījumos. Pēc Norvēģijas valdības lūguma šī grupa strādāja ar Aneša Breivika izraisītās traģēdijas Ūtejā upuriem un viņu radniekiem. Pēc mūsu un Latvijas psihologu lūguma viņi ir gatavi ierasties un bez maksas palīdzēt arī mums. Šis seminārs būs ļoti noderīgs psihologiem, mācītājiem, kapelāniem, mediķiem. Norises vieta un dienas kārtība vēl tiek precizēta. Informāciju var iegūt Latvijas Bībeles centrā, mūsu mājas lapas adrese www.bible.lv, tālrunis 67618618.

LBC direktors,
Vitālijs Petrenko

Svētki Imantā

29. marta dievkalpojums Rīgas 3. draudzei bija ļoti īpašs, kā lieli svētki. Šī diena bija ļoti gaidīta, jo pirmoreiz pie mums viesojās bīskaps Vilnis Latgalis ar ģimeni, lai iepazīstinātu draudzi ar mūsu draudzes jauno mācītāju Āvo Štopi.

Dievkalpojumu muzikāli kuplināja Elīna Gaile un Mārtiņš Subatovičs ar dziedātāju komandu. Bīskaps uzrunāja draudzi par tēmu „Mūsu misija”, vairāk uzsverot, kāda ir mums kā adventistu draudzei uzticētā vēsts, misija un nepieciešamība pēc vienotības. Aicināja meklēt un saskatīt, kāda ir mūsu misija Imantā. Viņa vēlējums bija, lai mūsu līdzšinējās telpas paliktu par šaurām un mums vajadzētu dievkalpojumu noturēt Imantas kultūras centra mazajā vai pat lielajā zālē.

Pēc tam vārds tika dots arī jaunajam draudzes mācītājam Āvo Štopim. Viņš, savukārt, mūs katru aicināja saskatīt, kādu Svētā Gara dāvanu Dievs ir devis, un ar to sākt kalpot, jo varbūt kāds vēl nemaz nav paspējis „izsaņiot” savu dāvanu, ko Dievs ir dāvinājis.

Neizpalika arī pateicības vārdi mūsu iepriekšējā mācītāja ģimenei Alfrēdam un Mirdzai Jākobsoniem, kas vienmēr draudzē ir uzticīgi un nesavtīgi kalpojuši. Viņi arī turpmāk būs Rīgas 3. draudzē, turpinās atbalstīt draudzes darbu un jauno mācītāju.

Savukārt jaunajam mācītājam draudze bija sagatavojusi lielu augļu grozu, kas bija domāts gan fiziskā, gan garīgā nozīmē. Pēc svinīgā dievkalpojuma bija iespējams arī parunāties neformālā gaisotnē pie neliela mielasta galda.

Pateicība Dievam, ka Viņš visu tik brīnišķīgi vada un ir atbildējis uz draudzes vairāku mēnešu lūgšanām par mācītāju mūsu draudzē. Lai Dievs svētī ar bagātīgām svētībām brāli Āvo Štopi un visu Rīgas 3. draudzi!

Mārīte Lipska, Rīgas 3. draudze

„Alfa” Saulkrastos

16. martā Saulkrastos, „Bērziņa kafejnīcā”, uz savu pirmo nodarbību sanāca kopā Saulkrastu „Alfas kurss”. Kursus vadīt ir uzņēmies bīskaps Vilnis Latgalis.

Kāpēc „Alfas kurss”?

„Alfas kurss” ir mūsdienīga evaņģelizācijas metode, un es to redzu kā iespēju uzaicināt draugus, paziņas, darba kolēģus, lai neformālā gaisotnē pie galdiņiem pavadītu kopējus brīžus. Tikšanās reizēs tiek risināti cilvēkiem svarīgi jautājumi.

Iepazīstini lasītājus ar „Alfa kursu”.

„Alfa kurss” ir starpkonfesionāls modelis, un pamattēmas ir visai kristietībai kopējas: Kas ir Jēzus Kristus? Kāpēc Jēzum Kristum bija jāmirst? Kā lūgt Dievu? Kā un kāpēc man vajadzētu lasīt Bībeli? u.c. Bez šeit pieminētām tēmām ir pievienotas tēmas, kuras māca septītās dienas adventisti: Dieva baušļi, sabats, Kristus otrā atnākšana, par mirušo augšāmcelšanos un notikumiem, kas saistīti ar apokalipsi.

Ko tu ieteiktu darīt pēc „Alfas kursa” beigšanas?

Mums ir materiāli „Atklājot kristietību” un „Dzīvot ar prieku”, kurus var tālāk kopā pētīt, tie abi ir septītās dienas adventistu materiāli.

Valdis Dahs

Sludinājumi

• Mācītāju sievu sanāksme notiks 25.maijā pl. 11:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12 a

• **Kļūdu labojums:** AV marta mēneša Nr. 14. lpp 14. rindā no apkašas jābūt 3Moz 5:1 (nevis 5:22). Rakstvietu var salīdzināt ar Mt. 26:59-64. Visus likumus deva Kristus un pats arī izpildīja. Apvainots Viņš klusēja, bet zvērināts – neklusēja (*Skaidrīte Teremta*)

Esi kā saulespuķe!

1. martā bija internacionālā sieviešu lūgšanu diena. Varbūt kāds nezina par šādu dienu, tāpēc pastāstīšu, kāda tā bija pie mums, Cēsu draudzē.

Šai dienai bija sava tēma – Saulespuķe. Otrās stundas sākumā domas ievadīja bērnu stāsts par to, ka katrs esam kā viena sēkla un varam nest tūkstoš citas. Tālāk sekoja Ainas Zariņas svētruna, un viņa līdzdalīja mācības no Saulespuķes, kuras būtu vērtīgi īstenot savā dzīvē ar Jēzu:

1. Tā stāv, taisnu galvu pacēlusi augšup.
2. Tā seko saules stariem.
3. Tā līdzinās saulei.

Turpinājumā – ansambļa dziesma, kuras nosaukums sakrīt ar mūsu rīta sveicienu „Vērs savas acis uz Jēzu”. Noslēgumā bija īpašas aizlūgšanas.

Tad pl. 15:00 atkal sanācām kopā, taču nelielākā sastāvā. Tur tika stāstīts, kā no sēklas nonākt līdz augļiem, demonstrējot to pa soli, sasaistot arī ar garīgo dzīvi. Tika līdzdalītas domas no Sieviešu kalpošanas semināra Rīgā, kā arī liecības, no kurām plūda patiesums un sirsnība.

Kopumā šī bija ļoti jauka diena, un, manuprāt, vakarā no zāles katrs iznāca vismaz nedaudz priecīgāks nekā ienāca.

Ieva Birziņa

Citādi nekā citreiz

Veselības expo beidzot Ērgļos 30. martā! Daudz ir rakstīts par šo vērtīgo pasākumu. Tāpēc te dažas nianšes, kas ir citādi. Organizētājiem ir tikai 2 nedēļas laika, bet viss tiek paveikts uz labāko, tik īsā laikā! Pat Ceļa Meklētāji gāja dalīt ielūgumus. Cilvēki sāk ierasties jau stundu iepriekš. Un tad viss raiti notiek. No stenda uz

stendu ejot, rodas skaidrība par savu veselību. Citādi, ka šoreiz pie uzticības stenda, kur darbojas mācītāji A. Bērziņš un V. Geide, ir rinda. Cilvēki ir atvērtāki, ar daudziem tiek ne tikai pārrunāts, bet arī kopīgi lūgts! Kad standus vāc nost, pie šī galdiņa vēl cilvēki gaida rindā... Uzdāvinātas visas līdzpaņemtās Bībeles. Cilvēki, saņemdami Dieva mīlestības

bas pilno attieksmi, mājup ejot, apmierināti staro.

Jaunums – galdiņš atsauksmēm. Dažas no tām: „Ļoti patika attieksme pret cilvēkiem, katram pateikti īstie vārdi, un runātāji to darīja no sirds un ar lielu cilvēkmīlestību.” „Viss ir tik rosinošs un uzrunājošs! Tieši šādas saskarsmes man ikdienā ļoti pietrūkst.” „Šādā koncentrācijā tik daudz vērtīgu padomu vienuviet reti kur var iegūt.”

Citādi – kāpēc? Vēsma meklē īsto iemeslu un atrod. Otrajā stāvā klusā vietā notiek „lūgšanu ķēdīte”. Sešpadsmit reiz ik pa diviem Ērgļu draudzes locekļiem iet augšstābā piecpadsmit minūtes sirsnīgi aizlūgt par pasākumu, lai Dieva Gars vada gan komandu, gan apmeklētājus. Un Dievs atbild ar spēcīgu Svētā Gara darbību. Ērgļi ir sakustināti... Paldies Debesu Tēvam, radošai komandai un Ērgļu draudzes locekļiem!

Maija Žube

Jaunieša izaicinājums 21. gs.

Konference notika Cēsīs no 14. līdz 16. martam. Šīs dienas paskrēja ļoti ātri un aizraujoši, un prātā palikušas daudz mīlas atmiņas. Viss sākās piektdienas vakarā.

Mūs uzrunāja Daumants Kleimanis. Viņa izvirzītais izaicinājums bija meklēt pazudušos un veidot dziļas attiecības ar apkārtējiem, nevis tikai virspusējas.

Sabata rītā pl.10:00 sākās dievkalpojums. Uz mums runāja Andrejs Āriņš. Viņa aicinājums bija veidot attiecības ar Jēzu un sekot Viņam, pat ja būtu jāiet caur uguns cepli. Dievkalpojuma laikā dzirdējām arī

daudz muzikālus priekšnesumus no dažādām draudzēm. Savukārt pēcpusdienā bija mūsu „Lielais izaicinājums”. Tikām sadalīti grupiņās. Misija bija iet pa Cēsu ielām un veikt dažādus uzdevumus, piem., izskatīt „Pils parka” pakāpienu skaitu, intervēt cilvēkus par viņu mēteļu krāsu izvēli, aizpildīt trūkstošās vietas Bībeles pantos u.c. Par īstu izaicinājumu to padarīja laika apstākļi, bija auksts un stipri lija. (Paši jau gribējām izaicinājumu...) Vakara skatījāmie iedvesmojošas prezentācijas un video par izaicinājumu, pēc tam mūs uzrunāja Mārtiņš Subatovičs ar vārdiem – evaņģēlijs nozīmē nevis mazāk grēku, bet uzvaru pār grēku. Uzrunas laikā varējām just īpašu Dieva klātbūtni, kā arī redzēt, ka daudzas sirdis ir uzrunātas. Vakara noslēgumā skatījāmies filmu par to, kā Dievs pārveido dzīves.

Ieva Birziņa

Kalpojot bērniem

16.marta rītā Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pulcējās māsas un brāļi, kuri atsaukušies Dieva aicinājumam kalpot savās draudzēs kā bērnu skolotāji. Iesākumā Liene Logina – Kurpniece svētrunā mūs aicināja uz pārdomām par Dieva apsolījumiem. Bībelē varam izlasīt daudz Dieva apsolījumu. Dievs vienmēr tur savus solījumus, Viņš nekad neatceļ un negroza tos. Visi Dieva apsolījumi piepildās. Mēs tikām aicināti padomāt, ko mēs katrs varam solīt Dievam, un tad vienojāmies lūgšanās grupiņās. Izskanēja daudz pateicību, lūgumu un apsolījumu Viņam.

Darbojoties ar bērniem draudzē, mums veidojas katram sava pieredze. Šajā seminārā vairākiem skolotājiem bija iespēja dalīties savā pieredzē. Arī es varēju dalīties pieredzē par evaņģelizācijas iespējām. Aija Kaņepe iepazīstināja ar pašas gatavotiem praktiskajiem darbiņiem. Agris Vendelis dalījās ar savām idejām gan fiziskajās aktivitātēs, gan arī intelektuālajās. Gita Nagle stāstīja par savu iegūto pieredzi, darbojoties bērnu sabatskolā, un parādīja veidus, kā bērnu sabatskolu padarīt interesantāku un aizraujošāku. Savukārt Anitra Rause mūs iepazīstināja un izvingrināja muzikālajā spēlē. No katras līdzdalītās pieredzes ieguvām daudz ideju, ko mēs varēsim izmantot savās draudzēs, darbojoties ar bērniņiem. Katrai draudzei bija arī iespēja saņemt jaunus materiālus darbam ar bērniem. Tāpat kopīgi pārrunājām arī par bērnu un pusaudžu festivāliem, kas šogad notiks reģionos – Cēsīs, 31. maijā un Talsos, 7. jūnijā.

Vēlos teikt lielu pateicību Mārītei Lipskai par šādu semināru organizēšanu un lielo ieguldījumu Latvijas adventistu draudžu bērnu kalpošanā! Pēc katra šāda semināra ir atkal jaunas idejas un lielāka vēlme darboties ar bērniem, ieguldot viņos kristīgās vērtības.

Rasa Melngalve, Ogres draudze

Saulespuķes diena

Ir 15. marts. Paskatots laukā pa logu, ziema jau pēdējās atvadas māj. Laiks ir diezgan nepatīkams, bet zālē sēž Zilākalna grupiņa, un viņi labi jūtas, jo telpā ir uzziņdējusi saulespuķe. Tā lūkojās uz mums un jautā: „Vai gribat iemācīties to, ko man Dievs iemācīja?” „Protams, kā lai mēs sakām – nē... tik skaistam, cēlam ziedam?” Ir pienākusi kārtējā sieviešu kalpošanas reize, un tādēļ saulespuķe vēlas mums iemācīt, ka lūgšanā var ne tikai kaut ko prasīt, bet arī pateikties, apbrīnot, pielūgt un slavēt Dievu par viņa dāvanām un žēlastības darbiem. Saulespuķe – lūgšanu simbols. Ar ko tu iesāksi un pabeigsi dienu, ko Dievs tev dāvā? Ko tev var iemācīt saulespuķes zieds?

„Kaut varētu kā saulespuķe cēla
No saules siltos glāstus paņemt sev!
To laikam tikai puķes prot kā ziedu fejas
No dabas paņemt visu, ko tā dod”.

Šajā pasākumā katram bija savs pienākums. Debesu tēvs tika pagodināts ar dziesmām, uzrunām. Vēsma iepriecināja mūs ar savu stāstu, ka mēs ikkatrs varam būt nozīmīgi kalpošanai Dievam. Dzirdējām dziesmas, tika deklamēta L. Breikša dzeja „Lūgšana” Elīnas un Ramonas izpildījumā. Šī dzeja ir unikāla, ko katram ieteiktu iemācīties no galvas. Klausoties šo dzeju, nevarēja neviens palikt vienaldzīgs. Pat tie, kas sēdēja pie mūzikas instrumentiem, sāka spēlēt līdzī pavadījumu. Un kur tad vēl bez svētrunas, kuru vadīja Iveta un Elīna! Un pats galvenais – kopīgās lūgšanas.

Arī pašiem mazākajiem bija sava nodarbošanās. Bērni iesēja katrs savu saulespuķu sēkliņu. Pirmo sēkliņu viņi apēda, arī otro apēda, nu tad beidzot trešo sēkliņu ielika zemītē! Arī tā reizēm gadās. Laikam pārbaudīja, cik nobriedušas sēkliņas bija. Pēc tam tika pārbaudīta bērnu pacietība – piepildīt saulespuķes vidu ar mazajām sēkliņām.

Bet ar to viss nebeidzās, tā tikai bija pirmā daļa.

Otrajā daļā mūs sagaidīja atkal saulespuķes. Šīs puķes bij īpašas. Viena bija salda, bet otra tāda nopietnāka. Tās mūs fiziski stiprināja, jo mums vēl bija tāls ceļš priekšā. Jāpaspēj uz “saulespuķu vilcienu”, un katrā stacijā bija jāizkāpj un jāpārda kāds darbiņš. Bija piecas stacijas. Katrā stacijā mēs arī lūdzām. Katra lūgšana tika uzrakstīta un ielikta valrieksta kodolos. Katrs savus riekstu kodoliņus ielika skaistos, baltos maisiņos un aizzīmogoja. Tie glabāsies līdz tam brīdim, kad tiks atvērti un katrs pārslāsī savas uzrakstītās lūgšanas, lai dalītos pieredzē ar citiem. Mīļās māsas, ko jūs darāt ar savu dzīvi? Ejiet, dzīvojiet, izbaudiet savu dzīvi kopā ar Jēzu! Mūsu dzīvē nav tikai sāpes, ļoti daudz ir arī skaistuma!

Māra Zilākalna draudzē

Domu graudi

Iespējams, daudzi „Adventes Vēstu” lasītāji Franča Usāna aforismus ir pamanījuši jau iepriekš. Viņa darbi ir publicēti daudzos izdevumos gadu garumā, kā arī apkopoti grāmatīņās. Kad mācītājs Uldis Liepiņš tika aicināts aizlūgt par Franča Usāna veselību pie viņa slimnīcā, izveidojās jauka draudzība ar viņa ģimeni. Meita un mazbērns bieži ciemojas adventistu Rīgas 5. draudzē, un viņi labprāt ir devuši atļauju aforismus publicēt arī „Adventes Vēstīs”.

- Lai dzirdētu, vajadzīgas abas ausis, lai noklausītos, pietiek ar vienu.
- Labāk zināt ceļu nekā ģeogrāfiju.

- Dažs patiess spēj būt, tikai tēlojot.
- Kļūdīties ir cilvēcīgi, sevišķi uzskaitot cita kļūdas
- Visbiežāk maldās tie, kam viss ir skaidrs
- Ja tev dūsmās aptrūkst vārdu, uzmanies, ka nesarunā par daudz.
- Nulle vērtīga tikai tad, ja tā neliel priekšā.
- Ja cilvēks sevi peļ, tas liecina, ka viņš alkst dzirdēt uzslavu.
- Ja tev nav ko teikt, tas jau kaut ko izsaka.
- Ne jau asi vārdi dara domu asu.
- Garīga barība, atšķirībā no miesīgās, vairojas, to patērējot.

Virziens:

VALMIERA – NAUKŠĒNI

Armīns Senkāns,
Rūjienas adventistu draudzes vecākais

Ziemeļvidzemē, netālu no Rūjienas atrodas Naukšēni, kas Latvijā pazīstami ar „Valmieras” minerālūdeni, rudzu iesalu un dažādām augu eļļām. Šeit rosās Rūjienas adventistu draudze, kurai šogad aprit 98 gadi. Šis pavasaris sākās ar jauku rosību – draudze nolēma, ka Naukšēnu un Rūjienas iedzīvotājus varētu iepazīstināt ar veselīgas dzīves pamatprincipiem un visu laikmetu lielāko brīnumu – Jēzus Kristus evaņģēliju.

Šķiet, ka daudzi būs dzirdējuši par Valmieras veselības kluba „Jauns sākums” akcijām „Veselības Expo” daudzviet Latvijā. 9. februārī tāda tika noorganizēta arī Naukšēnu kultūras namā. Pārsteizoši, bet ciemā, kur dzīvo aptuveni 700 iedzīvotāji, uz Veselības Expo bija ieradusies apmēram 150 interesenti – gan no Naukšēniem, gan Rūjienas un tuvākās apkārtnes.

Cilvēki varēja saņemt ne tikai dažādus fizioloģisko mērījumu datus un analīzes, bet arī galvas atslogojošo masāžu un vērtīgus padomus no speciālistiem – fizioterapeita Mikus Meziša un dakteres Baibas Kreitenbergas, iegūt jaunas atziņas, kā mainīt neveselīgus paradumus, uzlabot veselību ar uzturu.

Ļoti daudz pozitīvu iespaidu tika iegūts, pateicoties 35 cilvēku saliedētam darbam – draudzes locekļiem no Valmieras un Cēsīm, ko vadīja mācītājs Viktors Geide un veselības kluba vadītāja Vēsma Geide. Expo tūres pēdējā „pieturvietā” bija iespējams aprunāties ar mācītājiem Viktoru Geidi un Aldi Zēmeli, kā arī iegādāties vērtīgu literatūru.

Savu atbalstu saliedētam komandas darbam sniedza arī Rūjienas adventistu draudzes locekļi, kas bija sagatavojuši gardu un veselīgu maltīti.

Informācija par šo pasākumu tika ievietots starpnovadu laikrakstā „Liesma”, Naukšēnu novada Vēstīs, kā arī Naukšēnu un Rūjienas novada pašvaldības mājas lapās. Tika dalīti ielūgumi un aicināti draugi, paziņas, darba kolēģi un kaimiņi. Cilvēki nāca un nāca, rinda pie rindas, pilns kultūras nama foajē. Visi interesenti tika aicināti uz tikšanos pēc nedēļas, sākot no 15. februāra, Naukšēnu muižā, lai ieklausītos

dakteres Baibas Kreitenbergas stāstījuma par veselības svarīgākajiem pamatprincipiem mūsu ikdienā un mācītāja

nāc pie Viņa, sniedz palīdzību, mieru, papildījumu, attaisnošanu, izaugsmi un garantiju uz mūžību nākotnē.

Viktora Geides vēstīs par vislielāko brīnumu mūsu pasaulei – Jēzus Kristus dzīvības dāvanu.

Šie brīnišķīgie desmit sabata un svētdienas pēcpusdienu mirklī, līdz pat 23. martam, kad soli pa solim klausītājiem atklāja lielās Radītāja patiesības par gaisu, ūdeni, sauli, fizisko kustību un uztura nozīmi uz mūsu veselību, ierosināja klātesošos mainīt savus ieradumus un veidot savu dzīvi tā, lai mums būtu pēc iespējas labāks veselības potenciāls, ar to pagodinot arī mūsu Tēvu debesīs. Tāpat arī mācītājs Viktors Geide aizrāva klausītājus ar stāstījumu, iesākot ar planētas Zemes radīšanu, grēka problēmas ienākšanu un vēstures peripetijām, kā arī visu laikmetu cerību – Jēzu Kristu, iepriekš plānoto, cilvēkiem pravietoto un mīlestības pilno Glābēju, kurš ikvienam, kas

Klātesošos iepriecināja skanīgās Rūjienas draudzes ansambļa un Valmieras draudzes vīru kvarteta dziesmas. Kopīgas dziesmas, lūgšanas un cienasta baudīšana satuvināja visus klātesošos sadraudzībā gan ar Dievu, gan savstarpēji vienam ar otru.

Tika iegūti patiesi lieli dārgumi – atklāsme par Dieva plānu mūsu dzīvē un Viņa mīlestību pret visiem cilvēkiem.

1. Jāņa vēstulē 3,4 ir teikts: „Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un viņa Dēlu Jēzu Kristu. Un mēs jums to rakstām, lai mūsu prieks būtu pilnīgs.”

Mūsu prieks patiešām ir pilnīgs! Tā ir jauna dzīve! Tas ir jauns sākums! Kopā ar Jēzu Kristu ikdienā svētīti un vadīti, kopā ar Viņu mūžībai veltīti!

No pansionāta UZ ZOO

Tatjana Tomsone,
divu „jūras zvaigzņu”
mamma

Lietainā un ne tika siltā 13.aprīļa svētdiena daudziem bija patīkamu pārsteigumu un prieka pilna. No Valmieras un Cēsīm pie Rīgas draugiem atbrauca bērni, vecāki un skolotāji, lai visi kopā dotos iepriecināt Rīgas aprūpes iestādes „Mežciems” sirmgalvjus.

Piedzīvojumu meklētāju klubu „Brieži” (Valmiera), „Sadraudzība” (Cēsis) un „Jūras zvaigznes” (Rīga) biedri – bērni no 5 līdz 10 g.v. – kopā dziedāja iepriekš iemācītās dziesmas. Valmieras kluba bērni bija sagatavojuši lugu „Labais Ārsts”, kā arī dzejoļi par Gara augli. Un visi bērni katram aprūpes nama iemītniekam uzdāvināja paštaisītu kartīti, kurā bija ierakstīts viens no pazīstamākajiem Bībeles pantiem – Jņ.3:16.

Prieks bija abpusējs – gan saņēmējiem, gan pašiem bērniem. Bet šī bija tikai pirmā un īsākā programmas daļa. Tālāk klubu dalībnieki (kopskaitā ap 80 cilvēkiem, 50 no tiem bija bērni) devās uz Rīgas Zoologisko dārzu. Bērni tika sadalīti vecuma grupās, katrai no tām bija doti ko-

mandu uzdevumi. Ar izzinošu pastaigu bērni nopelnīja īpašu nozīmīti.

Visi pārliecinājās par Dieva svētībām šai dienai, jo pēc sirsnīgām lūgšanām lietūs netraucēja staigāt par zoodārza takām, bet bija aizbaidījis citus apmeklētājus!

Prieku vairoja arī iespēja pavadīt šo nodarbību kopā ar draugiem no citiem klubiem. Jāpiemin, ka pirms gada līdzīgs pasākums bija Valmierā, kur toreiz devās „Jūras zvaigznes”, arī tad bija gan labdarības koncerts, gan atpūta svaigā gaisā. Kā „Adventes Vēstīm” atzina kluba „Brieži” vadītājs Juris Cīrulis, šī jaukā klubu sadarbība notiek jau ne pirmo gadu, un tas ir liels prieks atkal satikt draugus no citiem klubiem. Turklāt programma bija labi līdzsvarota: vispirms kalpoša-

na, tad izglītojoša atpūta. Juris atzīst, ka, braucot uz Rīgu, mašīnā lūdzis, lai laiks noskaidrotos, un tā arī notika – lietūs mītējās, kad bija jādodas uz zoodārzu.

Šķiršanās bija nedaudz skumīga, bet priekšā stāv gan radošais festivāls Varavīksne, gan vasaras nometne. Bērni un arī pieaugušie ir aņņēmības pilni turpināt kalpot Dievam un iepriecināt līdzcilvēkus.

Kluba dalībnieku vecāku vārdā gribu izteikt pateicību Dievam par to, ka Viņš sūtījis tik jaukus, gudrus, sirsnīgus, radošus un iejūtīgus skolotājus mūsu bērniem. Paldies jums, skolotāji!

Jauns ADRA projekts – DAUGAVPILĪ

ADRA Latvija ir priecīga informēt žurnāla “Adventes vēstis” lasītājus par jauna projekta sākumu – labdarības veikalu “Labs un Lietots”

Veikala ideja aizgūta no ADRA sadarbības partneriem Zviedrijā, organizācijas “Bra&Begagnat”. Šī organizācija vairākus gadus ar naudas ziedojumiem atbalsta Zilākalna veco ļaužu pansionāta būvniecību, ko realizē Vitālijs Prihodjko. Daudzi kora “Adventus” dalībnieki noteikti atceras neaizmirstamo piedzīvojumu, dziedot Zviedrijas pilsētā Halsberg, labdarības veikalā, 2013.gada oktobrī kā pateicību par zviedru atbalstu Latvijas veco ļaužu pansionāta būvniecībai. 2013. gada novembrī Zviedrijas organizācijas *Bra&Begagnat* veikalu Halsberg pilsētā un tā vadītāju apmeklēja ADRA Latvija direktors un divi Latvijas kristīgie uzņēmēji.

Zviedrijas organizācijas “Bra&Begagnat” pārstāvji un Zviedrijas brīvprātīgie palīgi

Lēmums uzsākt darbību tieši Daugavpilī bija saistīts ar vairākiem apstākļiem. Pirmkārt, Latgale ir viens no lielākajiem un arī sociāli mazaizsargātākajiem reģioniem Latvijā. Otrkārt, veikala darbības aizsākšanai bija labvēlīgi resursi tieši Daugavpilī – Jevgenijs Mihalcovs kā kristīgs uzņēmējs un Adventistu Daugavpils draudzes loceklis jau vairākus gadus darbojas preču tirdzniecības biznesā, viņam ir pieejama vairumtirdzniecības noliktava preču izkraušanai un sagatavošanai pārdošanai, bija brīvas veikala telpas tirdzniecībai. Treškārt, Daugavpilī rodami arī potenciāli brīvprātīgo resursi, kuri vēlētos iesaistīties šajā projektā. Viens no ADRA Latvija padomes locekļiem Alvils Šaripovs to dara jau šobrīd. Arī Jevgenijam Mihalcovam bija vēlēšanās darīt ko vairāk nekā tikai nodarboties ar biznesu. ADRA Latvija redz potenciālu arī Daugavpils adventistu draudzes jauniešu vidū, kuri ir vairāk nekā 10 un kā brīvprātīgie jau šobrīd aktīvi iesaistās vairākos labdarības pasākumos.

ADRA Latvija vēlas attīstīt veikalu kā sociālu projektu ne tikai iegūto ienākumu novirzīšanā labdarības projektiem (skat. reklāmas bukletu), bet arī kā vidi, kurā jebkurš var at-

nākt un aprunāties par to, kas viņam ir uz sirds, iedzert tēju, apmeklēt šo vietu kopā ar bērniem, iegūt vairāk nekā tikai mantisku labumu no preču iegādes. Projekts arī nodibināts ar mērķi izglītēt apmeklētājus par labdarības būtību un celt apmeklētāju gandarījumu par to, ka viņi ar savu pirkumu ir iesaistījušies un reāli piedalās labdarībā.

Līdzīgi veikali gan ar ADRA nosaukumu, gan ar Adventistu draudzes brīvprātīgo nosaukumu darbojas arī citās valstīs kā Vācijā, Dānijā u.c.

Alvils Šaripovs un Jevgenijs Mihalcovs ar zviedru draugu dāvanu – veikala atvēršanas dienā 2014. gada 10. martā.

Slava Dievam par gādību pagātnē un projekta attīstību nākotnē! Jau pēc pirmajām trijām veikala darbības nedēļām 2014.gada martā labdarībai varēja tikt novirzīti kopā 889,67 EUR.

*Konstantīns Reznikovs,
ADRA Latvija vadītājs*

Viesturs Reķis
adventistu Cēsu draudzes
mācītājs

ESIET PILNĪGI

Cilvēka dabā ir tieksme būt ievērojamam, labākam nekā tas ir patiesībā, atstāt iespaidu. Kamēr tas skar cilvēku sabiedrību, par to var tikai pasmaidīt. Paši tādi esam. Ja tas skar attiecības ar Dievu, tad tas ir ne tikai bēdīgi, bet bīstami.

Reiz lasīju stāstu par kādu fermeri, pie kura īpašuma uz ceļa bija diezgan liela bedre. To bija grūti izbaukt lietus laikā. Fermeris piedāvāja braucējiem, kuri iestīga dubļos, palīdzību. Viņš tos ar savu traktoru izvilka no bedres, par to prasot 30 eiro atlīdzību. Darba netrūka, jo pa ceļu pārvietojās daudz braucēju. Vienreiz kāds pajautāja, kad gan viņš strādā savā fermā, ja visu dienu ir aizņemts, velkot no dubļiem mašīnas? Vai to viņš darot naktīs? Nē,- bija fermers atbilde. Naktī es pieleju bedri atkal ar ūdeni.

Šis fermers veidoja braucējiem lamas, lai varētu iedzīvoties. Arī mūsu dzīvē ir dažādas lamas. Dažas mēs ie-

rīkojam paši, dažas ierīko citi, lai mēs tajās iekristu. Viena no lamatām ir ideja par perfekcionismu, lai tādā veidā iegūtu Dieva labvēlību. Ir pietiekami daudz viltus mācītāju, kuri, izraujot no konteksta kādu Svēto Rakstu fragmentu, rada nepareizu izpratni par lietām.

Mēs varam lasīt Mateja evaņģēlijā, kā Kristus, skaidrojot saviem klausītājiem patiesas ticības uzticēšanos Dievam, izsaka aicinājumu: "Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs." (Mt 5:48) Izraujot šo tekstu no konteksta, kurā tas noslēdz iepriekš izteiktās domas, rodas pārpratumi, kuri ir bīstami garīgajai dzīvei. Tā tiek sagrauta ticība Jēzum Kristum kā vienīgajam Glābē-

jam.

Cilvēka dabā ir tieksme būt ievērojamam, labākam nekā tas ir patiesībā, atstāt iespaidu. Kamēr tas skar tikai cilvēku sabiedrību, daudz maz var par to pasmaidīt. Paši tādi esam. Ja tas skar attiecības ar Dievu, tad tas ir ne tikai bēdīgi, bet bīstami. Dievu nevar nopirkt. Mēģinājums to darīt ir elkdievība.

Vārdu nozīmes

Runājot par perfekcionismu, jāmin, ka ebreju Vecajā derībā šajā kontekstā ir lietoti divi vārdi: *tāman* un *cālal*. Pirmais vairāk apzīmē pilnību, skaidrību, godīgumu un biežāk skar ētiskas kvali-

tātes. Otru lieto, kad runā par pabeigtību, pilnību, un tas vairāk raksturo estētiskas īpašības. Jaunajā Derībā biežāk lietots jēdziens, kas raksturo pabeigtību un pilnību.

Dieva pilnība

Īsti pilnīgs bībeliskajā izpratnē ir vienīgi Dievs. Svētie Raksti to nodala kā vienīgo absolūtās pilnības iemiesojumu. Jēzus paziņoja, ka „Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt 5: 48). Apustulis Pāvils aicina domāt par “to, kas labs, tīkams un pilnīgs”, jo tāda ir Dieva griba (Rm 12:2). Apustuļa Pāvila izteikumi pamatoti Vecās Derības *tāmam* vārdu grupas ētiskajā pamatojumā. Vistiešākais pamats ir Mozus apgalvojums: „Viņš ir klintskalns, un pilnīgs ir Viņa darbs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir uzticams un bez viltus, Viņš ir taisns un patiess.” (5.Mozus 32:4)

Dieva pilnība ir Viņa personības apzīmētājs, izgaismotājs, ne Viņa darbu izvērtējums. Protams, runa par to ir un paliek cilvēku izpratnes robežās. Un cilvēks par pilnību vairāk domā savu iekšējo apmierinājumu kategorijās. Vecā Derībā vairākkārt runā par Dieva pilnību zināšanās, Vārdā, likumos. Viss, kas saistīts ar Dievu, ir pilnīgs. Arī Jaunā Derība runā par Dieva pilnīgo Vārdu, kas nes brīvību.

Par tālāk nododamo pilnību Vecajā derībā tiek runāts, izmantojot *cālal* saknes vārdus. Tie skar Dieva ļaudis, Cīanu. Psalmos skarta tēma par pilnību, kāda tā ir cilvēka izpratnē un no Dieva perspektīvas. Varam lasīt to kaut vai atziņā: „Es redzēju, ka pat visām pilnīgām lietām ir gals, bet Tavi baušļi ne ar ko nav ierobežoti.” (Ps 119:96). Citiem vārdiem, cilvēcīgais darbs ir paejošs, lai cik mums vai citiem tas liktos pilnīgs. Bet Dieva pilnība paliek nemainīga.

Bezgrēcīgais Kristus

Jaunās Derības autori apgalvo, ka Kristus bija bezgrēcīgs, citiem vārdiem sakot, pilnīgs. Pats Jēzus Kristus uzdeva jautājumu: “Kurš no jums man var uzrādīt kādu grēku?” (Jāņa 8:46)

Ebreju vēstulē minēts arguments, kādēļ Kristus var iestāties par mūsu aizstāvību: „Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vājībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka.” (Ebr 4:15) Tālāk vēstulē Ebrejiem lasām: „Jo tāds augstais priesteris mums arī pienācās, svēts, bez ļaunuma, neaptraipīts, atšķirts no grē-

ciniekiem un pacelts augstāk par debesīm.” (Ebr 7:26) Šī vēstule atklāj to, ka Jēzus uz laiku tapa padarīts cilvēkiem līdzīgs un caur upuri ieguvis pilnību. „Bet mēs redzam Jēzu, kas īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem, nāves ciešanu dēļ ar godu un slavu vainagotu, lai Dieva žēlastībā būtu baudījis nāvi par visiem. Jo Tam, kura dēļ viss ir un caur ko viss ir, kas daudz bērnu veda uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu.” (Ebr 2:9-10) Savā pilnībā Viņš ir cilvēces pestīšanas avots: „Un, pilnību sasniedzis, Viņš ir palicis visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgas pestīšanas gādnieku.” (Ebr 5:9)

Apustulis Pāvils, rakstot par Kristus pilnību, piemin to, ka Kristus pilnības klātbūtnē nepilnīgais atkāpjas, pazūd. „Bet kad nāks pilnība, tad beigsies, kas bija nepilnīgs.” (1Kor 13:10)

Jaunā Derība daudz nerunā par Kristus pilnību. Tā izgaismo šīs pilnības darbību, jo Kristus ir tas, kas atņem grēkus, uzmodina mirušos un ir pacelts pie Tēva labās rokas. Kristus kā iemiesotais Dievs ir pilnīgs pēc savas dabas.

Aicinājums cilvēkiem

Ja pievēršam uzmanību Dieva ļaudīm, tad jāatzīst, ka Bībelē nav īpaši uzsvērts aicinājums cilvēkiem kļūt pilnīgiem. Zināmākā Rakstu vieta ir šī: „Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mt 5:48).

Kā jau secinājam, Svētajos Rakstos ir ļoti skaidri izteikta atziņa, ka vienīgi Dievs ir pilnīgs. Nevar būt aicinājums grēciniekiem kļūt par Dieva dabas, Viņa ētisko izpausmju līdzinieku. Tas vienkārši nav iespējams. Taču Bībelē mēs sastopamies ar aicinājumu kļūt par Dieva atdarinātājiem, līdzīgi kā bērni kļūst par vecāku atdarinātājiem: „Sekojiet Dievam kā Viņa mīļie bērni.” (Ef 5:1) Varam izlasīt, ka līdzīgi apustulis Pāvils aicināja savus ticības biedrus sekot ne tikai Kristum, bet arī viņam, kā viņš seko Kristum. Bērni atspoguļo vecākus. Un Dieva bērni ir aicināti atspoguļot savu Kungu.

Apustulis Pāvils nekur neapgalvo, ka viņš būtu pilnīgs. Viņa kristietības izpratne ir tāla no perfekcionisma idejām. Pāvils vienmēr ir bijis glābšanas kā Dieva žēlastības dāvanas sludinātājs, jo pats to piedzīvoja savā dzīvē. Viņš ir asi nostājies pret dažādiem cilvēku mēģinājumiem ar kaut ko nopirkt Dieva žēlastību vai cilvēka sasniegumiem kā pestīšanas pamatu. Par to varam lasīt

katrā apustuļa Pāvila rakstītajā vēstulē, un tas liecina, cik skaidri viņš saprot to, ka cilvēks nevar būt pilnīgs, lai nostātos Dieva priekšā un par saviem sasniegumiem saņemtu balvu - glābšanu, piederību Dieva valstībai: “Kam darbu nav, bet kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību.” (Rom 4:5)

Uzdāvinātā pilnība

Pilnība, kas ir taisnošanas būtība, nav sasniedzama ar cilvēka spēkiem, bet ir ticības rezultāts. Tā ir pilnīga uzticēšanās Dievam, kam seko tas, ko nevaram vienkārši izskaidrot. Dievs mūsu vietā uzlūko Jēzu Kristu, kurš ir pilnīgs.

Bez Jēzus Kristus mums tas nav iespējams, jo, lai ko mēs darītu, mēs nevaram izmainīt savu dabu, mēs joprojām paliekam grēcinieki.

Pirmajā Jāņa vēstulē skan nopietns apgalvojums: „Ja sakām, ka neesam grēkojuši, tad darām Viņu par meli, un Viņa vārdi nemājo mūsos.” (1.Jāņa 1:10). Te ir runāts par to, kas ir raksturīgi katram cilvēkam. Mēs cenšamies sevi attaisnot, sakot, ka tik grēcīgi jau neesam, citi ir sliktāki. Mēģinām ar savu ārējo rīcību, vārdiem maldināt citus, pierakstot sev sasniegumus, kuri nav mūsu sasniegumi. Cilvēku priekšā līdz zināmai robežai tas varbūt arī ir iespējams, bet ne Dieva priekšā.

Dieva Vārds atgādina, ka, saņemot Dieva žēlastības dāvanu, cilvēks kļūst jauns radījums: “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2Kor 5:17) Cilvēks sāk dzīvot, Dieva vadīts, viņš vairs nemēģina Dievu iedabūt savos plānos. „Jo mēs esam Viņa darbs, Kristus Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Ef 2:10)

Ja nenododam sevi pilnīgā Dieva kontrolē, ja Viņš neieņem mūsu sirds troni, bet tajā joprojām rīkojamies paši, tad esam grēka vergi un esam brīvi no taisnības kontroles. Vienīgi atzīstot savu grēcīgumu, savu nespēju mainīties, ļaujam Dievam ienākt mūsu sirdīs un kļūst par mūsu dzīves veidotāju, darot mūs brīvus no grēka un pašpilnīgošanās verdzības. Tas atbrīvo no perfekcionisma maldiem.

Cilvēciskie viltojumi

Jēzus pats to sacīja jūdiem, kas bija sākuši Viņam ticēt: „Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsiet patiesību, un pa-

tiesība darīs jūs brīvus.” (Jāņa 8:31-32) Un atkal, patiesība, kura darīs brīvus, nav mūsu spriedelējumi, mūsu izdomātās patiesības, mūsu sacerētie evaņģēlija pielikumi, kas nu kuram liekas labāks, lai izpatiktu Dievam. Mēs bieži ieceļam sevi Dieva vietā, sākot apgalvot, kas Dievam patīk un kas nepatīk, kā pareizi papildināt Viņa likumus, lai izskatītos vēl iespaidīgāk jeb pareizāk, kā tos pakārtot mūsu iegribām, mūsu grēcīgā prāta murgiem. Patiesība, kas dara brīvu, ir pats Jēzus Kristus, absolūtā pilnība. Aizstājot Viņu ar jebko citu, esam izgājuši no pilnības.

Te arī sākas perfekcionisma mācība, kas savā būtībā ir elkdievība, jo iedvēš cilvēkā neuzticību pilnīgajam Dievam, liekot domāt, ka grēcīgs cilvēks var kļūt līdzvērtīgs Dievam. Laiku pa laikam dažādos kristietības virzienos parādās šādas tendences. Bet ir tikai viens Evaņģēlijs, kurā mums pestīšana

Tas ir fragments no Kalna svētrunas, kurā Jēzus, uzrunājot savus klausītājus, atklāja tiem Dieva valstības principus, kuri radikāli atšķiras no šīs pasaules, kā arī pat no tā laika farizeju reliģiskajiem principiem. Cilvēki, līdzīgi farizejiem un līdzīgām reliģiskām kustībām, vairāk domā par ārēju, bauslības burta izpildi. Jēzus liek domāt par likuma garu. Ieskatīties lietās dziļāk, pacelt skatu pāri ikdienišķajam, pamatvajadzību apmierināšanas līmenim. Padomāt par augstākām vērtībām.

Apgalvojums “ja jūsu taisnība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksit Debesu valstībā” (Mt 5:20) ir savā veidā unikāls. Vai tas nav interesants Jēzus Kristus apgalvojums, jo tieši farizeji un rakstu mācītāji galveno savas dzīves laiku veltīja bauslības pētīšanai un sarunām par to? Tie bija izstrādājuši reliģiozas sistēmas, balstītas uz Mozus bauslību.

Runa nav vienkārši par ētisku mēģinājumu kaut kādā jomā sasniegt Dieva līmeni, kas cilvēkam nav pat teorētiski iespējams. Ja kāds apgalvo, ka ko tādu ir sasniegjis, tas ir vai nu melis, vai garīgi slims cilvēks, kas nesaprot, par ko runā.

Jēzus aicina, lai Viņa sekotāji mīlētu savus ienaidniekus, kas ir pārcilvēciski. Tādēļ tas iespējams, vienīgi saņemot, piedzīvojot Dieva mīlestību un paliekot tajā, dzīvojot tajā. Paralēli sacītajam varam lasīt: „Ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki mīl tos, kas viņus mīl. Un ja jūs saviem labdariem darāt labu, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki dara to pašu. Un ja jūs aizdodat tiem, no kuriem cerat atdabūt, kāda pateicība jums nākas? Arī grēcinieki grēciniekiem aizdod, lai to atdabūtu. Bet mīliet savus ienaidniekus un dariet labu, un aizdodiet, atmaksu negaidīda-

Patiesība, kas dara brīvu, ir pats Jēzus Kristus, absolūtā pilnība. Aizstājot Viņu ar jebko citu, esam izgājuši no pilnības.

un dzīves pilnība: „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jāņa 3:16-17)

Kalna svētrunas būtība

Atgriezīsimies pie kristieša rakstura formēšanās, pie aicinājuma uz pilnību. Runājot par Mateja evaņģēlija piektajā nodaļā izsacīto aicinājumu būt pilnīgiem, ne vienmēr Bībeles lasītāji ņem vērā visu teksta saturu. Izlasīsim to: „Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāku mīlēt un savu ienaidnieku ienīst. Bet Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni, jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem. Jo, ja jūs tos mīlat, kas jūs mīl, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara tāpat? Un kad jūs sveicināt tikai savus brāļus, ko sevišķu jūs darāt? Vai muitnieki nedara tāpat? Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs.” (Mt 5:43-48)

Mozus grāmatās tie bija saskaitījuši 613 likumus, bet izmantoja tā saucamās mutvārdu tradīcijas ar dažādām norādēm. Sabatam vien bija vairāk nekā 1500 norādījumi jeb likumi. Faktiski mutvārdu tradīcijas skāra visas dzīves jomas.

Ko vajadzēja domāt Jēzus sekotājiem, dzirdot šādu Viņa apgalvojumu? Vai tiešām jauns legālisms, jāizdomā vairāk likumu? Tomēr jāsliecās domāt, ka taisnība, par kuru runā Jēzus, ir Viņa taisnība, kas pieņemta ticībā. Sākot ar divdesmit pirmo pantu līdz četrdesmit astotajam pantam Mateja evaņģēlija piektajā nodaļā ir paskaidrots, kā šī kristiešu taisnība, kas bāzēta ticībā Jēzum Kristum, pārspēj farizeju taisnību. Uzmanība nav jāvelta lielākam likumu vai aizliegumu skaitam, bet dzīves kvalitātei.

Dievišķā pilnība

Jēzus aicina uz dziļāku un pilnīgāku taisnību. Garīga bauslības ievērošana ir iespējama tikai tad, kad ir piedzīvota jaunpiedzimšana, kad cilvēku vada Svētais Gars, kas ļauj cilvēkam patiesi saukt Dievu par savu Tēvu. Un tas ir pamatā šai taisnībai, kas ir pārāka par farizeju un rakstu mācītāju taisnību.

mi, un tad jūsu alga būs liela un jūs būsiet Visaugstākā bērni; jo Viņš ir laipns pret nepateicīgajiem un ļaunajiem. Tāpēc esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs.” (Lūka 6:32-36)

Pilnīga mīlestība ir parādīt žēlastību, jo tā ir Dieva pilnīgā rakstura iezīme. Tā ir mīlestības esence. Jau 5. Mozus 6:5 ir apkopota cilvēka pilnības noslēpuma formula, kuru Jēzus vairākkārt atgādināja saviem klausītājiem: „Un tev būs To Kungu, savu Dievu mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.” Jēzus, kā lasām Mateja evaņģēlija divdesmit otrās nodaļas trīsdesmit devītajā pantā, atgādināna vēl šī likuma turpinājumu: “Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” Kā jau iepriekš minējām, tuvākais tiek identificēts arī ar ienaidnieku, ar to, kas nav patīkams un ērts partneris.

Šis ir augstākais cilvēkam iedomājama ideāls. Ja ļaujam Dieva pilnībai izpausties un pieņemam to ticībā, tad esam pilnīgi, jo ne mēs dzīvojam, bet mūsos dzīvo Kristus. Tādēļ mums ir iespējams būt pilnīgiem kā mūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.

ADVENTISTU UZNĒMĒJU UN PROFESIONĀĻU FORUMS

LAIKS

11/05/2014

11.00-17.00

FORUMA TĒMA

KĀDAM JĀTIECAS BŪT SEPTĪTĀS
DIENAS ADVENTISTAM - DARBA
DEVĒJAM UN DARBA ŅĒMĒJAM.

VIETA

Baznīcas iela 12a
1.draudzes telpas,
Korintas zāle

Pieteikšanās līdz 24.aprīlim rakstot - valdiszelcs@gmail.com

Dalības maksa 10€ iekļauts un

Pierakstīja
Tatjana Tomsone

SIRDS, KAS PIEDER DIEVAM

26. aprīlī viņai aprit 80 gadi. Jau ilgāku laiku esmu gribējusi viņu intervēt. Mana vīra Aida mamma ir cilvēks, kuru ļoti mīl un vērtē ne tikai viņas dēli un vīrs, bet daudzi, kas viņu personiski pazīst. Hilda Tomsone (dzim. Zālīte) joprojām ir ļoti rosīga, dzīvespriecīga, vienmēr smaidīga un gaismu izstarojoša. Viņa piekrita, ka pierakstu viņas stāstu.

Esmu dzimusi 1934. gadā adventistu ģimenē Ogres rajonā Jumpravas ciemā, savā tēva vectēva mājās. Tēvs Andrejs bija beidzis Adventistu Misijas skolu Sužos, ieguvis augstāko izglītību, viņš pārvaldīja vairākas valodas. Pirms Sužiem bija jūrnieks, pēc dienesta strādāja uz kuģiem, viņam ļoti patika jūra. Kad viņš beidza Sužus, viņu aicināja strādāt par sludinātāju, bet viņam bija jāatgriežas saimniekot tēva mājās. Vecaistēvs bija ļoti slims, nespēja vadīt saimniecību, kura bija jāpārņem Andrejam: 22 ha zemes, daudzi lopī. Vēlāk tēvs ļoti nožēloja, ka nebija atsaucies aicinājumam kalpot Dievam.

Bērnībā

Sevi atceros apmēram no 6 gadu vecuma. Biju vecākā meita, mammai Marijai un tēvam auga vēl trīs dēli: Kārlis bija 2,5 gadus jaunāks par mani, dvīņi Centis un Dainis – 10 gadus jaunāki. Tā kā mums bija zirgi, mēs regulāri reizi mēnesī (jo attālums bija liels) ziemā ar ragavām, vasarā ar ratiem braucām uz Skrīveriem, uz dievkalpojumiem. Kad nebijām dievnamā, dievkalpojumi notika mūsu mājās. No Krapes mums pievienojās Irbes ģimene, Vīksnes ģimene, dievkalpojumu parasti vadīja

Hilda 18 gadu vecumā

mans tēvs. Man patika, es pati arī labprāt piedalījos, man bija sava Bībele, vienmēr priekšā lasīju Bībeles rakstu vietas.

Ikdienā mans pienākums bija ganīt govis un palīdzēt mājas darbos.

Skolas gaitas un karš

Sākās karš (1941. gadā), un es sāku

skolā iet vācu laikā. Tēvs bija ļoti ticīgs, stingrs, patiess, uzticīgs. Skolā tajā laikā pirms stundām notika kopēja lūgšana un arī ticības stundas. Kad ienāca krievu armija, laiki mainījās. Sākās problēmas ar sabatu (vācu laikā tādu nebija). Tas pats direktors, kas pirms tam vadīja ticības stundas, tagad mēģināja mani pāraudzināt, sauca tēvu uz skolu, mēģināja pārliecināt, ka meita sabatā jālaiž uz skolu, ka citādi dzīvē es neko nesaņiegšu. Arī klases priekšā tiku izsmieta, bērni mani vajāja – nebija viegli.

Kara laikā mūsu mājās uzturējās divi karaspēki. Viņi mums atņēma zirgus, aitas.

1944. gadā, kad piedzima mani mazākie brāļi, sākās lielas kaujas. Dienās, kad bija uzlidojumi, mēs visi bēgām uz pagrabu, jo baidījāmies, ka var uzvest bumbu. Mūsu māja bija tieši kauju ielenkumā. Kaujas notika līdzās pagalmam, karaspēks atkāpās tieši gar mūsu mājām. Tēvam vienu reizi lode nogāja gar pašu ausi. Bet mūsu māju Dievs nosargāja, tā karā netika nopostīta. Visas mūsu lūgšanas tika uzklaustītas, neviens no mums nebija cietis.

Kolhozā

Padomju laikos visus zemniekus gribēja sadzīt kolhozos. Sākumā saimniecībām uzlika lielas nodevas graudos, ko mans tēvs nespēja samaksāt. Līdz ar to mums tika atņemti lopi. Mēs dzīvojām pusbadā un ļoti grūtos apstākļos.

Hildas un Laimoņa laulību diena 1965. gada 6. jūnijā.

Tad, kad Lēdmanē nodibināja kolhozu „Dzirkstele”, mēs pārvācāmies uz Lēdmani, atstājot savu senču zemi un māju. Sākam dzīvot „Straumēnos”, strādājām kolhozā. Es mācījos 7. klasē savā vecajā skolā un 7km katru dienu gāju ar kājām – tumsā turp, tumsā atpakaļ. Eksāmeni bieži notika sabatā, bet skolā man atļāva tos kārtot citā laikā ar citām klasēm.

Pēc 7. klases paliku kolhozā, divus gadus gāju kolhozā ganos, par to maksāja graudā. Tad sāku strādāt cāļu fermā, rūpējos par 1000 cāļiem. Tēvs sākumā kolhozā strādāja par grāmatvedi, bet sabata dēļ viņu atlaida. Tad ielika par brigadieru, bet atkal sabata dēļ atlaida. Tad viņš palika par vienkāršu lauku strādnieku, lai gan viņam bija laba izglītība.

Tajā laikā kolhoza vajadzībām bija jāzāgē mežs un jānodod malka. Obligātā norma bija ļoti liela. Mana mamma daudz slimoja, un es no 15 gadu vecuma braucu tēvam līdzī uz mežu apmēram 30 km no mājām. Es zāgēju zarus, un lielos baļķus ar zirgiem vilkām ārā. Bija arī citi smagi lauku darbi. Vīru pēc kara bija maz, labību sēja ar traktoru, bet smagie maiši ar sēklām bija jānes mums.

(Hildas darba spējas joprojām ir apbrīnojamas. Lai gan sākas jau deviņais

gadu desmits, viņa uztur savu lauku saimniecību gandrīz vai ideālā kārtībā. Vasarā viņa pēc lūgšanu brīžiem jau sešos no rīta ir redzama, strādājot dārzā, un pēdējos darbus steigšus apdarīt ap desmitiem vakarā. – autore piezīme)

Tēva svētītā ietekme

Brīvajos brīžos ar tēvu labprāt kopā lasījām Bībeli, lūdām, pārrunājām garīgus jautājumus. Mamma vairāk rūpējās par brāļiem, bet es daudz laika pavadīju kopā ar tēvu, viņš man bija ļoti mīļš. Tēvs bija ļoti garīgs, savaldīgs, neielaidās ģimenes strīdos un bija ģimenes garīgais līderis.

Tā ka zirgu vairs mums nebija, sestdienās gājām līdz Jumpravas stacijai,

tad ar vilcienu braucām uz Skrīveru adventistu draudzi. Vēlāk padomju laikā draudze tika slēgta nepietiekama draudzes locekļu skaita dēļ.

Man bija 20 gadi, kad tēvs nomira, visticamāk no galvas audzēja. Viņam pirms tam bieži sāpēja galva, strauji zuda atmiņa. Mums tas bija liels trieciens. Mamma palika viena ar 3 nepilngadīgiem bērniem. Es daudz palīdzēju, rūpējos par gotiņu, stādīju, raku kartupeļus, turpināju strādāt kolhozā.

Uz Rīgu

Mūsu vecā māja Skrīveros vēl tēva dzīves laikā kļuva par mājvietu vienai draudzes mātai Nellijai, kuras audžu māte bija adventiste. Nellija bija tā, kas palīdzēja man nokļūt Rīgā. Viņa negribēja, lai es visu savu dzīvi pavadu kolhozā, prom no draudzes, Viņa man vēlēja redzēt kaut ko vairāk.

Rīgā sākumā strādāju par mājkalpotāju, bet ar lielu prieku katru piektdienu, sestdienu un svētdienu biju dievkalpojums Rīgas 7. draudzē. Jutos ļoti laimīga. Rūpējos kā auklīte par 2 bērniņiem, tad uzkopu dzīvokļus. Vēlāk Stomatoloģijas klīnikā sāku strādāt virtuvē. Sākumā par trauku mazgātāju, tad uzdienēju par pavāra palīgu, pavāru, diētas māsu.

Iemīlēšanās

Man nebija kur dzīvot, un es sāku kopt vienu vecu, slimu māsu Bļodoni. Vienudien pie viņas apmeklējumā atnāca draudzkope – māsa Bajāre, Laimoņa (mana vīra) radniece. Nākamajā reizē līdzī atnāca arī Laimonis, un tā mēs iepazīnāmies. Viņam drīz bija jāiet armijā, un viņš bažījās, kā tur būs. Viņš pavisam nesen bija kristījies. Kopā mēs lūdzām un runājāmies. Vienojāmies, ka es viņam rakstīšu. Mēs sarakstījāmies, es šajā laikā viņam sūtīju svētrunu konspēktus, lai stiprinātu.

Atgriežoties no dienesta, viņš uzreiz devās pie manis. Tā sākās mūsu draudzība. Nepagāja ne gads, kad Laimonis jau mani bildināja. Lūdzām Dievu un saņēmām apstiprinājumu, ka Dievs mūs svētīs.

Sākām plānot laulības. Mēs abi bijām ļoti nabadzīgi, tāpēc kāzas mums sarūpēja Rīgas 7. draudzes koris. Tās notika 1965. gada 6. jūnijā (nākamgad Dieva

Pirms gandrīz 11 gadiem mammas 90 gadu jubilejā. Maijā Hildas mammai paliks 101 gads. Viņa ir Rīgas 1.draudzes locekle.

žēlastībā apritēs 50 gadi kopš tās dienas).

Svinības notika Pāvila Broka mājās, tajās piedalījās mūsu draugi, bet jauku noskaņojumu palīdzēja uzturēt Elgars Liepiņš, Valdis Beļavnieks.

Dzīvesvietas meklējumos

Uzsākām savu kopdzīvi ar diviem kofeiem rokās, turklāt nezinājām, kur dzīvot. Mums piedāvāja pusmāju Aina-

rīkojusies – ar viltu izmānījusi viņas parakstu. Tagad viņa piedāvāja, lai arī Laimonis pierakstās šajā dzīvoklī. Tā Dieva vadībā mēs tikām pie sava divistabu dzīvokļa.

Tālākie mājokļi

1970. gadā piedzima mūsu otrs dēls Aidis. (Stāsts par to, kā Dievs brīnumainā kārtā izglāba viņa dzīvību pēc piedzimšanas, savulaik bija publicēts „Adventes Vēstīs”.) Vēlākajos gados bija iespēja samainīt dzīvokli uz lielāku Dzirnau ielā. Tad māju, kurā dzīvojām, nojauca, un mums piedāvāja dzīvokli jaunajā mājā Pļavniekos. Bet arvien vairāk gribējās atgriezties laukos un dzīvot ārpus Rīgas. Sākumā vairākus gadus trējām vasarā istabas Carnikavā, tad Lielvārdē. Bet 80. gadu vidū iekrājām ne-

daudz naudas un nopirkām lauku māju Kūku pagastā, netālu no Jēkabpils. Tur dzīvojam joprojām.

Garīgā dzīve padomju laikā

Sabatos apmeklējām dievkalpojumus, bet mājās pa kluso (jo to neatbalstīja esošā vara) pavairojām garīgo literatūru. Laimonis bija iemācījies iesiet grāmatas. Mēs kopā ar draudzeni Rūtu Brīdaku ar rakstāmmašīnu bieži vien naktīs pārrakstījām literatūru, lai izdalītu tālāk. Tie bija gan E.G.Vaitas darbi – liecības draudzei, „Ceļš pie Kristus”, „Lielā ārsta pēdās”, „Kristīgā sātība” un daudzi citi, gan arī citu autoru grāmatas. Šādā veidā tika sagatavota un izplatīta garīgā literatūra.

Arī bērni jau no mazotnes bija pieraduši apmeklēt kopā ar mums sapulces. Toreiz viss bija ļoti stingri. Bērni dievkalpojumu laikā uzvedās klusu, atsevišķi viņiem nodarbības nedrīkstēja organizēt, par to draudēja sods. Bet ticīgās ģimenes izmantoja dažādas iespējas – kopā ar citām ģimenēm svinēja gan dzimšanas dienas, gan vārda dienas, kuru laikā ne tika sēdēja pie kopīgi klātā galda, bet arī runāja par Dievu, dziedāja. Šādas tikšanās notika pie Liepiņiem, pie mums, arī brīvā dabā,

mežā. Ja tikšanās notika bez iemesla, varēja uzlikt sodu – 300 rubļus. Tāpat arī bērni sabatā negāja skolā, un tas nebija viegli.

Kalpošanas darbā

Kad bērni bija izauguši, Laimoni 1989. gadā aicināja strādāt par mācītāju. Krieta padomju vara, Latvija kļuva brīva, iesākās garīgās atmodas laiks. No ārzemēm brauca sludinātāji, kuri organizēja plašus seminārus. Daudzi pieņēma Bībeles patiesības. Arī mani brāļi Centis un Dainis apmeklēja seminārus un pieņēma Jēzu par savu Glābēju, un kļuva par Dieva bērniem, un ir palikuši uzticīgi līdz šai dienai.

1994. gadā Līvānos notika seminārs, to vadīja Laimonis. Pēc tā izveidoja draudzi. Semināri notika arī Aizkrauklē, Jēkabpilī, Salās, Kūkās. Laimonis savā laikā kalpojis Līvānos, Jēkabpilī, Aizkrauklē, Ogrē, Rēzeknē. Bet arī tagad, pensijā, bieži brauc runāt svētrunas dažādās draudzēs. Kad Laimonis bija kādas draudzes gans, es tur darbojos ar bērniem. Prieks, ka daudzi no viņiem joprojām ir draudzē.

Man kā mācītāja sievai bija savi pienākumi: apmeklējumi, gatavošanās Vakarēdienam, sabatskolas vadīšanas organizēšana. Prieks bija, ja draudze bija uzticīga Dievam. Kopā piedzīvoti daudzi skaisti piedzīvojumi, bet bijuši arī skumīgi brīži, it īpaši, ja par kādu bijis garīgi jācīnās.

Vissvarīgākais dzīvē

Bezgala daudz savā dzīvē esmu piedzīvojusi Dieva žēlastību un vadību, ko nevar pateikt šajā īsajā aprakstā. (Pirms dažiem gadiem „Adventes Vēstīs” bija publicēta Hildas liecība, kā Dievs viņu izdziedināja no ļaundabīga audzēja.) Esmu sapratusi un piedzīvojusi, cik svarīgas ir patiesas sirds lūgšanas un attiecības ar Dievu. Savu dzīvi saskaņot ar Dieva Vārdu un Praviešu Garu. Dieva žēlastību un brīnumus dzīvē varam piedzīvot katrs, ja mūsu sirds pieder Dievam un to vada Dieva Gars. Ja nemīlam pasauli un to, kas pasaulē, ko tā piedāvā. Atkl.2:10 sacīts: „Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu.”

Pārbaudīsim katrs sevi Dieva Vārda gaismā un būsīm uzticīgi līdz galam. Laiks rāda, ka tuvojamies gala laika noslēgumam. Katra ticība tiks pārbaudīta. Vai spēsim pastāvēt?

Lai Dievs katram mums palīdz!

Pirms pusotra gada Laimoņa 70 gadu jubilejā.

žos, kur dzīvoja veci cilvēki, kam nepieciešama palīdzība. Mēs negribējām šķirties no draudzes, tādēļ atteicāmies. Tad pēkšņi mums Mežciemā piedāvāja dzīvot 9 kv.m. nelielā istabiņā, un mēs ar prieku piekritām. Tur bija vieta tikai dīvanam, galdam, drēbes pakārām pie sienām. Tur arī 1966. gada 28. martā piedzima Vilnis.

Pēc apmēram trim gadiem bija jāiet prom meklēt citu vietu. Tolaik ļoti svarīgs bija dzīvesvietas pieraksts. Es biju pierakstīta pie divām draudzes māsām – Skrastiņas un Adatiņas. Skrastiņa bija akla un ļoti slima. Viņas māsa, baidoties, ka es ar ģimeni (Vilnis pēc tiem laikiem dzīvoklī tika pierakstīts automātiski) varētu pretendēt uz dzīvokli pēc Skrastiņas nāves, lika ar viltu savai neredzīgajai māsai parakstīt dokumentu, ka mums dzīvoklis ir jāatstāj. Kad mums to pateica, uzmācās izmisums, nezinājām ko darīt. Pēkšņi saņēmām ziņu, ka Skrastiņa lūdz atbraukt – viņas māsa Adatiņa negaidīti esot nokļuvusi slimnīcā. Izrādījās vēzis vēlā stadijā. Drīz vien Adatiņa nomira, un mums vairs nebija jābaidās par dzīvesvietu. Mēs pārcēlāmies pie Skrastiņas, lai viņu apkoptu. Viņa arī ļoti pārdzīvoja, ka viņas māsa, ticīgs cilvēks, bija tā

TUKUMĀ PIEDZĪVOTAIS

Daina Sproģe,
Tukuma draudze

Dievs palīdz

Tukumnieks Gatis Būmeistars stāsta par brīnumaino Dieva palīdzību viņa ticības ceļa sākumā:

Es biju vēl „zaļš gurķis”, nesen ienācis draudzē un tikpat nesen sācis strādāt jaunā darbavietā. Mans uzdevums bija datortehnikas apkalpošana. Tajā dienā bija jābrauc uz Bausku instalēt printeri. Aizbraucu, izdarīju un, izbraucot no pilsētas, ievēroju, ka deg sarkanā signāllampiņa – beidzas degviela. Ar šo mašīnu – *VW Passat* braucu pirmo dienu un nezināju, cik ir tās degvielas rezerve. Toreiz es, jauns puisis, dzīvoju no algas līdz algai un līdzī nebija neviena santīma. Arī mobilo telefonu vēl nebija. Būtu varējis mašīnu pārbaudīt iepriekšējā vakarā vai paņemt no grāmatvedes naudu degvielai. Tagad priekšā 90 kilometru un deg sarkanā lampiņa.

Sāku plānot – vajadzētu tikt līdz Jelgavai. Tiku. Izbraucu cauri pilsētai un devos tālāk. Kad tuvojos Slampei (15km), kļuvu priecīgāks. Tur ir paziņas, vai nu aizņemšos benzīnu, vai zvanīšu, lai sūta man pretī citu mašīnu. Slampe palika aiz muguras, iebraucu Tukumā ar tukšu benzīna tvertni. Biju jauns kristietis un neatceros, vai sapratu, ka jālūdz, un, ja lūdzu, tad ko. Kopš tās reizes ar tukšu bāku nekur nav izdevies aizbraukt. Domāju, ka Dievs tā stiprināja manu ticību un pārliecību, ka Viņš vienmēr ir

klāt, grib un var palīdzēt. Bet ne tikai toreiz.

Pavisam nesen man bija cits piedzīvojums. Tas gan ir tāds... ar nožēlu. Talsos kādā birojā bija jāinstalē divi printeri. Kā direktors sacīja – viens darbam, otrs rezervē. Pirmo pievienoju, bet ar otro radās sarežģījumi. Neizdevās palaist. Man laiks ir saplānots atbilstoši darbam, braucamajam attālumam, un norunātajā laikā gaida nākošais klients. Ja vienā vietā aizkavējos, jāzvana un jāmaina laiki visiem klientiem dienas garumā. Tādēļ es steigšos un nodomāju, ka pagaidām viņiem pietiks ar vienu printeri. Nākošajā reizē, kad būšu Talsos, ieplānošu laiku un darbu pabeigšu.

Aizbraucu. Pēc brītiņa zvanīja šīs iestādes direktors un jautāja: „Tu pievienoji abus printerus?” Es automātiski atbildēju: „Nu...jā.” Bet tajā pašā brīdī domāju –

ko tu runā, nepievienoji taču!

Direktors turpināja, ka viens strādā, bet otrs nē. Esot mēģinājis vairākkārt. Mēģināšot vēlreiz, un sekoja sauciens: „Dieva brīnums – aizgāja!” Man palika mute vaļā – tas nevar būt, jo zinu, ka nebiju darbu pabeidzis. Es sapratu, Dievs mani paglāba, bet sirdsapziņa kņudina.

Lūk, divi piedzīvojumi, kas stāsta, cik liela, gudra un pārsteidzoša ir Dieva mīlestība.

Marts mūzikas skaņās

8. martā pansionāta „Rauda” saules staru pielietajā zālē mūsu draudzes koris sniedza koncertu. Dziesmās Dieva godam skanēja vārdi – „Tava sirds salauzta, tā Viņam vērtīga”, „Dievu vareno slavējiet un godiniet”, „Kungs tevi pasargā no ļauna, sargā dvēseli”, „Nāc Tēva mājās”. Šie vārdi skanēja kā uzmundrinājums skumjajiem, vientuļajiem, nevarīgajiem. Sirsnīgus aplausus izpelnījās mūsu jaunieši, atskaņojot klasiskās mūzikas skaņdarbus.

Pēc koncerta parunājām ar diviem pansionāta iemītniekiem – Ilmāru (83g.) un Robertu (77g.). Abi sirmgalvjī, kuri šeit dzīvo divus gadus, stāstīja, ka koncerts patīcis, īpaši viņus aizkustinājis, ka dzied un dažādos mūzikas instrumentus spēlē daudz jaunieši. Pansionāta psiholoģe apstiprināja, ka slimību un vientulības sarūgtinātie pansionāta iemītnieki mūsu dāvanu – koncertu ir novērtējuši atzinīgi, un viņiem tas ir bijis svētīgs, jo pievērsis klausītāju domas Dieva mīlestībai un rūpēm par ikvieno cilvēku.

15. martā uz mūzikas pēcpusdienas draudzē mūs aicināja Madara un Daumants Liepiņi. Mēs bijām pirmie viņu jaunās koncerta programmas klausītāji. Jaunie mākslinieki atskaņotos skaņdarbus paskaidroja ar pantiem no Bībeles. Tas bija koncerts sirdij un dvēselei.

Uģis Dauksts
palīgmācītājs

DIEVS, TIEK PAGODINĀTS DZEJĀ

Man pašam ļoti patīk dzeja, it sevišķi par kristietības lielajām tēmām – krustu, izpirkšanu, piedošanu, mīlestību, kas spēj dot visu un spēj piedot visu, spēj apklāt visu tavu dzīvi.

Un tā šī rakstu vieta:

Un Marija sacīja: “Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju, jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērni bērni mani teiks svētīgu, jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds, un Viņa žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas. Viņš darījis vareņus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā. Viņš vareņos nogāzis no augstiem troņiem un paaugstinājis zemos. Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus. Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu žēlastību, kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi.» (Lūkas 1:46-55)

Marija sludina Kunga diženumu, spēku un mīlestību ar vienkāršas meitenes raksturīgo pazemību un pateicību par Dieva darbu viņas dzīvē. Marijas slavas dziesma Dievam ir ne tikai slavas lūgšana. Tā visā krāšņumā parāda vienkārša cilvēka zemumu un svētumu, ko Dievs piešķir cilvēkbērnam. Dievs ir „uzlūkojis savas kalpones zemumu” un ir darījis lielas lietas pie Marijas. Un tieši caur šo vienkāršo cilvēkbērnu Dievs varēja nolikt Savu vareņību un spēku, savu diženumu un slavu. Un atstāt krāšņās debesis, un iemiesoties cilvēka veidolā.

Šīs ir vienas no visbrīnīšķīgākajām rindām Rakstos. Vienmēr, kad ir grūti brīžī dzīvē, es atveru šīs rindas un, asarām birstot, lasu prieka vēsti, kas visiem cilvēkiem ir dota kā Dieva mīlestības pildījums.

Latviešu Bībelē šīs rindas ir uzrakstītas vienkāršā tekstā, taču ir valodas, kurās

Marijas slavas dziesma ir iztulkota dzejas formā.

Mēģināsim ieskatīties Marijas un Dieva attiecībās caur šo skaisto slavas dzeju vai dziesmu.

46-47. Un Marija sacīja: “Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju.”

Šo skaisto dziedājumu iesāk vārdi, ko Rakstu pazinēji sauc par *Magnificat*, tas ir, slavas un pielūgsmes dziesma. Lūka, cenšoties aprakstīt Marijas pateicību par savu izredzētību, ieliek dzejas vārdus Marijas mutē. Jau ar pirmajiem vārdiem Marija it kā vēlas pastāstīt, par ko būs šī slavas dziesma. Slavas dziesma Dievam Pestītājam. Ja mēs palūkojamies Vecajā Derībā, tad visbiežāk šis vārdu salikums tiek saistīts ar Dieva slavēšanu. It sevišķi Psalmos. Piemēram:

Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu, slavas dziesmu mūsu Dievam. Daudzi to dzirdēs, viņus pārņems bijība, un viņi sāks ticēt Tam Kungam. Lai gaviļē un priecājas par Tevi visi, kas Tevi meklē! Un tie, kas ilgojas pēc Tavas pestīšanas, lai vienmēr saka: “Liels ir Tas Kungs.” (Psalmi 40:4, 17)

Marija slavē Dievu un priecājas Viņa žēlastības dēļ, tad visi kaimiņi un radi, dzirdot, cik lielu žēlastību Kungs darījis un kā Tas Kungs ir viņai parādījis, pievienojas Marijas priekam. Dievs tiek slavēts Jēzus un Jāņa piedzimšanas dēļ, jo abi tiek uzskatīti par Dieva žēlastības darbiem.

47. Un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju.

Marijas sirds un gars gaviļē par Dievu nevis par Dieva dotajam dāvanām, nevis par savu izredzētību, bet par Dievu, kas uzlūkojis savu bērnu – necilu, ne sevišķi

skaistu, ne sevišķi gudru. Cilvēki bieži aizmirst savā dāvanu priekā To, kas dāvanas ir sagādājis. Kristieši brīžiem priecājas vairāk par savu pestīšanu nekā par pašu Pestītāju. Cilvēks bieži saka – cik skaista ir daba, bet nepiemin tās Radītāju! Cilvēks bieži saka, ka man ir veicies, bet aizmirst veiksmes avotu!

Marijas gaviļes par savu Pestītāju mūs aizved pie citām Rakstu vietām Lūkas evaņģēlijā un Apustuļu darbos. Šīs rakstu vietas ir papildinājums Marijas teiktajam slavas dziesmā; tās apstiprina Dieva vareņos darbus cilvēku vidū.

Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs. (Lūkas 2:11)

No viņa pēcnācējiem Dievs, kā solījis, Israēlam sūtījis Pestītāju Jēzu. (Apustuļu darbi 13:23)

Dievs Viņu paaugstinājis Sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Israēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas. (Apustuļu darbi 5:31)

Jo manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu. (Lūkas 2:30)

Un visai miesai būs redzēt Tā Kunga pestīšanu. (Lūkas 3:6)

Tad ziniet, ka Dievs pestīšanu sūtījis pagāniem, un tie to dzirdēs. (Apustuļu darbi 28:28)

Ar lielu pārliecību skan šie teikumi, ar pateicības pilnu sirdi Marija teic slavu savam Dievam! Kā ir ar šodienas kristiešiem? Vai kristiešu dvēsele gaviļēs slavē To Kungu? Vai mēs, kristieši, kādreiz spēsim nolikt sevi visu un ietērpies Marijas zemumā? Vai Dievs var pie manis darīt lielas lietas?

48. Jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērnu bērni mani teiks svētīgu.

Pievērsiet uzmanību vārdam „zemums”. Daudzi Rakstu tulkoņi gadu gaitā ir tulkojuši šo vārdu kā pazemība vai pazemošanās, līdz 16. gs. Mārtiņš Luters, tulkojot savai tautai Jauno Derību, secināja: „Vārdu „zemums” daži tulko kā pazemība, it kā jaunava Marija stāstītu par savu pazemību un lielītos ar to...” Tomēr Luters uzskatīja, ka „zemums” parāda Marijas stāvokli kopumā. Parāda to, ka Marija nevis runā par sevi vai lielās ar savu godības pilno stāvokli, bet, apzinoties Dieva varenību, noliec savu sirdi Dieva priekšā.

49. Jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds.

Vārdi „pie manis” pastiprina norādi uz Dieva brīnumainajiem darbiem, tajos nevar atrast Marijas lielīšanos par savu Dieva mātes stāvokli. Marija atdod visu godu Dievam, savam Pestītājam.

50. Un Viņa žēlastība paliek uz radu radim pie tiem, kas Viņu bīstas.

Vārdi „Viņa žēlastība” apstiprina Jēzus dzīves misiju. Jēzus visā savā dzīvē līdz pat pēdējam elpas vilcienam atklāja Dieva žēlastības pilno sirdi tieši tiem cilvēkiem, kas bija dzīves izstumtie.

Tad viņš sauca: “Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!” Tie, kas priekšā gāja, viņu apsaucā, lai tas ciešot klusu. Bet viņš vēl stiprāk kļiedza: “Tu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!” “Ko tu gribi, lai Es tev daru?” Tas atbildēja: “Kungs, ka es varu redzēt.” Tad Jēzus viņam sacīja: “Esi redzīgs, tava ticība tev ir palīdzējusi.” (Lūkas 17:38-42)

Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis lupatāju rokās?” Tas atbildēja: “Tas, kas viņam žēlsirdību parādīja.” Tad Jēzus uz to sacīja: “Nu tad ej un dari tu arī tāpat.” (Lūkas 10:36, 37)

Vārdi „Viņu bīstas” sniedz norādi uz Dieva tuvumu cilvēku dzīvē. Jāatzīmē interesantas rakstuvietas, kas sasaucas ar šo cilvēku sajūtu, ko Marija pauž savā slavas dziesmā.

Atcerēsimies – Bētleme ganiem uznāca bailes no Dieva sūtniem klajā laukā.

Un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti. Bet eņģelis uz tiem sacīja: “Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludināšu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks.” (Lūkas 2:9, 10)

Caharijam sametās bailes no eņģeļa klātbūtnes, kalpojot templī.

Tad viņam Tā Kunga eņģelis parādījās, stāvēdams kvēpināmā altāra labajā pusē. Caharija, to redzēdams, izbijās, un bailes to pārņēma. (Lūkas 1:11, 12)

Apustuļi apskaidrošanas kalnā arī izbijās – izbijās no Dieva klātbūtnes mākonī.

Un, viņam vēl tā runājot, parādījās padebesis un viņus apēnoja. Bet viņi bijās, kad padebesis viņus aplāja. Un no padebeša nāca balss, sacīdama: “Šis ir Mans Dēls, Mans izredzētais, to klausiet!” (Lūkas 9:34, 35)

Arī šodienas kristieši izjūt bijību Kunga priekšā. Ir daudz liecību par Kunga piešķiranos cilvēka dzīvei. Un ne jau par velti ir sacīts –

Vai tava Dieva bijāšana nav arī tava cerība? (Ījaba 4:6)

51. Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkonī un izklīdinājis tos, kas ir lieli savā sirdsprātā.

Šis pants norāda uz Dieva varenajiem darbiem, kas ir aprakstīti nākamajos piecos pantos. Marijas teiktie vārdi atgādina vārdus no psalmiem.

Tu esi Dievs, kas dara brīnumus; Tu esi tautām darījis zināmu Savu spēku. Ar Savu spēcīgo elkonī Tu esi atpestījis Savu tautu, Jēkaba un Jāzepa dēlus. (Psalmi 77:15, 16)

Rakstu pētnieki ir atklājuši, ka vārdi **Savs elkonis** vai **Viņa roka** ir vecajā Derībā lietos apzīmējums Dieva varenībai; it īpaši šī varenība izpaužas Izraēla tautas Iziešanas laikā, kad Dievs tiešām pagodināja Savu Vārdu un Savu tautu visvarenākās nācības priekšā un arī citu stipro pagānu tautu priekšā.

Tāpat Bībeles pētnieki ir nonākuši pie secinājumiem, ka vārdi **Savs elkonis** vai **Viņa roka** runā arī par nākotnes notikumiem. Konteksts un vārdu līdzība, kā arī kopējā ideja runā par Dieva nodomu piepildīšanos – piemēram:

Kas tad nu tic mūsu sludināšanai, un kam ir atklājies **Tā Kunga elkonis**? (Jesajas 53:1)

Mana taisnība ir tuvu, Mana palīdzība tuvojas. **Manas rokas** tiesās tautas, uz Mani raugās cerībā jūras salas, un no **Manas rokas** tās gaida palīdzību. (Jesajas 51:5)

Iztrūcināšanās un bailība nāca pār tiem, tie kļuva mēmi kā akmens **Tava elkoņa spēka dēļ**, tiekāms Tava tauta gāja pāri, ak, Kungs, tiekāms gāja pāri **tā tauta, ko Tu Sev esi atpircis**. Tu tos vadīsi un statīsi kalnā, kas ir Tavs īpašums, vietā, ko Tu Sev esi darījis par mājokli, svētnīcā, ko **Tava roka**, ak, Kungs, ir cēlusi. (2. Mozus 15:16, 17)

Slavas dziesmas nobeigums ir apstiprinājums Dieva vārda patiesumam un tam, ka Dievs no senajiem laikiem neko nav mainījis savā attieksmē pret cilvēku

cilti.

54-55. Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu žēlastību, kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi.

Viņš nav aizmirsis savu tautu un cilvēka dzimumu, Viņš ir pieminējis cilvēka likteni ar savu žēlastību. Marija skaidri atsaucās uz Ābrahāmam doto apsolījumu: *Un sacīja: “Es esmu zvērējis, saka Tas Kungs, ka tāpēc, ka tu to esi darījis un neesi taupījis savu vienīgo dēlu, Es tevi svētīdams svētīšu un vairodams vairošu tavus pēcnācējus kā debesu zvaigznes, kā smiltis jūras malā. Un tavi pēcnācēji iekaros tavu ienaidnieku vārtus. Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, tāpēc, ka tu esi paklausījis Manai balsij.”* (1. Mozus 22:16-18)

“Mana dvēsele slavē To Kungu”

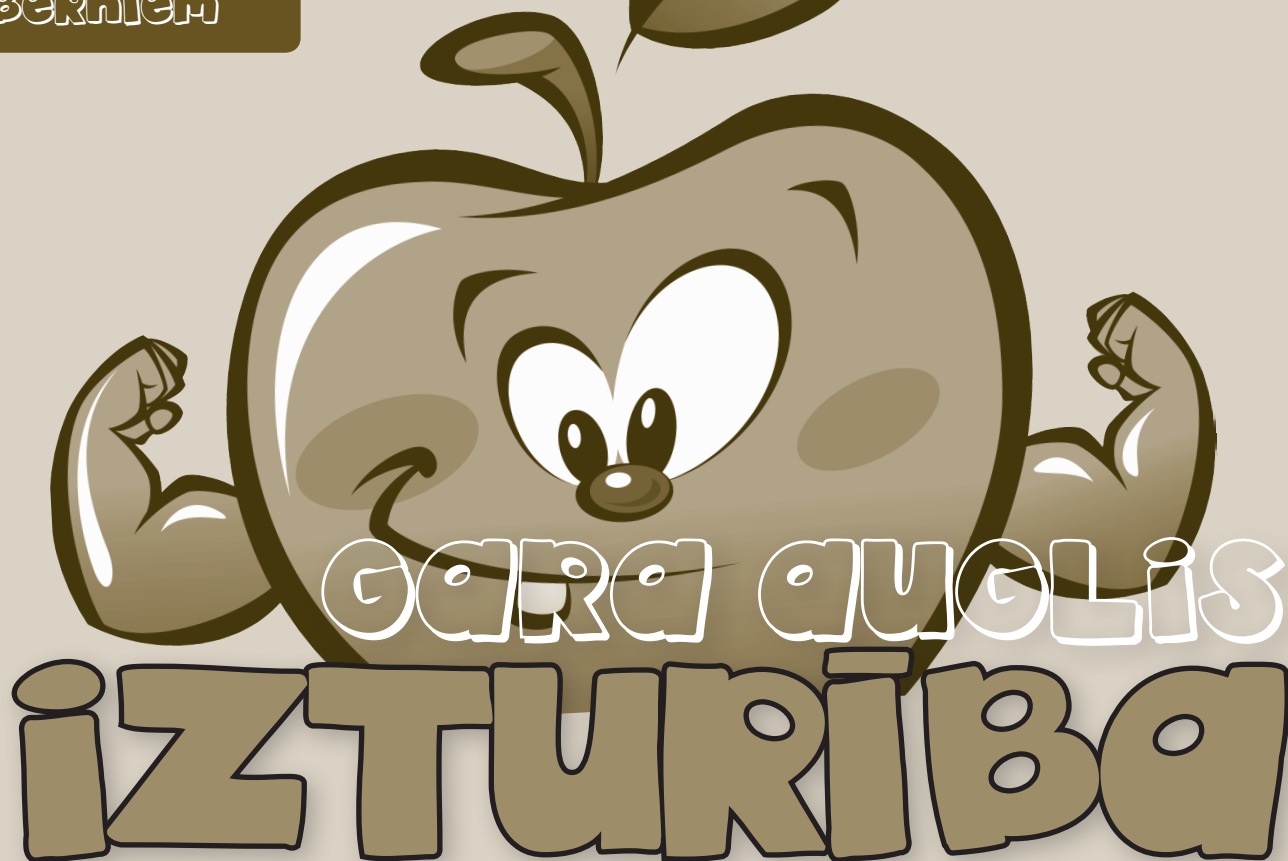
Marija dzied slavas dziesmu Dievam, viņa stāv uz drošā pamata. Viņa noklausās Dieva vārdus no eņģeļa un atsaucas tiem ar visu savu būtību. Vienkāršā meitene no laukiem – viņas zemums ļauj Dievam izmantot iespēju piepildīt Savu pestīšanas plānu. Bet viņa taču varēja rīkoties arī kaut kā citādi! Viņa varēja darīt tā, kā bieži darām mēs, atrunāties ar nevalū: Man nav laika! Marija varēja atsaukties uz pieredzes trūkumu: Esmu vēl tik jauna tādām lietām! Varēja sākt runāt par kaunu no tenkām: Ko gan teiks ciema ļaudis par šī bērna dzimšanu! Viņa eņģeli varēja noraidīt kā svešinieku: Tu ģērbies baltās drēbēs un tu neesi mūsējais, es klausīšu tikai savējiem!

Bet viņai iekšā kaut kas notrīsēja. Marija atsaucās Dieva aicinājumam. Viņa eņģeļa piedāvājumu – Lūdzu, dod atļauju darboties Dievam sevī! – nenoraidīja, bet klusā balsī deva apstiprinājumu:

“Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.”

Un savā slavas dziesmā viņa izdzied savu sirdi, savu prieku un gaviles par Dieva žēlastības pieskārienu savā dzīvē. Marijas slavas dziesma ir kā operas ārija. Lūka, rakstīdams šīs rindas, liek apstāties visai cilvēka darbībai. Ir sajūta, ka visa radība un cilvēki, atskanot slavas dziesmai, apstājas un aplūst. Un kad dziesma pieņemas spēkā, tad viss dzied slavu Radītājam un Pestītājam.

Svētais Ambrozijš, atsaucoties uz šo brīnišķīgo slavas un pateicības lūgšanu, reiz teicis apmēram šādus vārdus: “Lai Marijas dvēsele iemājo mūsos, lai mēs varētu slavēt un godināt To Kungu; lai viņas gars ir mūsos, ka mēs varētu priecāties Dievā, mūsu Pestītājā!”

KRŪ: Krā, ko tu tur noņemies ar to zīmējumu jau veselu nedēļu!? Es tik ilgā laikā jau kārtīgu galeriju būtu sazīmējis!

KRĀ: Nu, labi, paskaties arī, Krū, ko esmu uz zīmējusi! Vai nav lielisks darbiņš?

Krū: Kas tas ir par vīru, kuru tu esi uzzīmējusi?

KRĀ: Tas ir ļoti pacietīgais Mozus. Redzi, viņš ved savu tautu pa tuksnesi uz apsolīto zemi!

KRŪ: O, mans pacietīgais māšuks ir uzzīmējis vispacietīgāko vīru Bībelē! Pacietība, izturība - tā gan ir grūti dabūjama īpašība!

KRĀ: Jā, tev taisnība. DIEVS to var dāvināt katram, kurš saprot, cik vērtīga tā ir! Kā tev patīk mans zīmējums?

KRŪ: Teikšu kā ir – priekš tevis tīri smuks!

KRĀ: Tu nu gan nemāki iedvesmot. Ja reiz esmu tā centusies, tad tev vajadzēja mani kārtīgi paslavēt!

KRŪ: Nu, labi, labi, es jau tikai tevi motivēju, lai tu vēl vairāk censtos.

KRĀ: Mani nevajag motivēt, bet pozitīvi novērtēt!

KRŪ: Smuks jau smuks ir tavs zīmējums! Kur tu tagad šo mākslas darbu liksi?

KRĀ: Kur likšu, kur likšu! Vai tu no mēness esi vakar nogāzies – nezini, ka visi ir aicināti piedalīties radošo darbiņu izstādē, kuru varēs apskatīt festivālā „Varavīksne”?

KRŪ: Ak, šitā?

KRĀ: Jā. Vai tu pats nemaz nepiedalīsies?

Krū: Protams, es labprāt piedalītos, bet tu jau ma-

nus pašus labākos šedevrus, vēl nenožuvušus, izbradāji. Atceries, toreiz, kad tu izdomāji izmantot savas tiesības uz dzīvojamo platību un staigāji šurpu, turpu pa māju, kamēr visi mani zīmētie augļi bija nopēdoti!

KRĀ: Tas taču bija tik sen! Un vispār, mēs toreiz izlīgām mieru, un tu solīji, ka par to vairs nedusmosies uz mani!

Krū: Es jau arī nedusmojos, bet atmiņa man vēl nav pazudusi. Ļoti labi atceros, tas notika šā gada 24. februārī, pirmdienas pēcpusdienā pl.16:36 minūtēs!

KRĀ: Nu, vai zini! Tev vajadzētu to pacensties aizmirst! Lai sanāk īsta piedošana!

Un vispār, Krū, tu vari arī mierīgi uzzīmēt jaunus zīmējumus.

Krū: Jā, viss jāsāk no gala! Izskatās, ka arī man būs iespējams uztrenēt pacietību. Kam tad tajos zīmējumos jābūt attēlotam?

KRĀ: Tēma ir „Gara augļi manā dzīvē”.

Krū: Nu, re, cik te labi būtu noderējusi mana jau uzradītā māksla! Ko tik nebiju sazīmējis- ābolus, apelsīnus, plūmes...

KRĀ: Cik tev reizes, Krū, var teikt – Gara augļi nav apelsīni un melones! Gara augļi ir mīlestība, prieks, izturība, miers...

Krū: Ā, nu labi, tad tik jāķeras klāt! Esmu pilns ar visiem šiem labumiem! Esmu priecīgs, miermīlīgs, pacietīgs, izturīgs...

KRĀ: Lielīgs...

Krū: Jā, lielīgs... Ko? Nē, nē, nu, ne jau lielīgs! Man vienkārši ir normāla pašapziņa.

KRĀ: Zini, bet tu vari uzrakstīt arī dzejoli vai stāstiņu! Tie arī ir radoši darbiņi.

Krū: Lieliski!

KRĀ: Es, piemēram, rakstīšu arī vienu stāstiņu no savas dzīves, kad es biju ļoti, ļoti pacietīga, un tas nemaz nebija tik viegli.

KRŪ: Tu jau teici, ka es tevi uz to pacietību esmu labi satrenējis!

KRĀ: Tas tiesa.

KRŪ: Nu, re, bez manis tev nebūtu tik liela pacietība noņemties ar to zīmēšanu tik ilgi! Tagad tev ir uztrenēta izturība!

KRĀ: Jā, lai izdotos kaut kas tik ļoti glīts un skaists, kā mans zīmējums, tur pacietība ir ļoti nepieciešama!

KRŪ: Labi gan, māšuk, ka neviens no mums nav lielīgs. Bet es zīmēšu divus zīmējumus un rakstīšu arī vēl stāstiņu un piecus dzejoļus!

KRĀ: Bet es, es rakstīšu piecus stāstiņus un astoņus dzejoļus!

KRŪ: Bet es... es zīmēšu sešpadsmit zīmējumus un rakstīšu romānu!

KRĀ: Nevajag jau nu pārspīlēt, brālīt! Labāk izlasi noteikumus, kas tur ir rakstīts. Tur ir rakstīts

– uzzīmē zīmējumu, uzraksti stāstiņu vai dzejoli!

KRŪ: Tad jau var ņemt palīgā arī Bībeles stāstīņus. Uzzīmēt notikumu, kurā ir atklājusies kāda no šīm lieliskajām Gara augļa īpašībām.

KRĀ: Protams. Vari izmantot arī to, ko esi redzējis dabā, cilvēkos.

KRŪ: Saprātu, sapratu. Tas ir interesants pasākums, vai ne?

KRĀ: Kā tad! Man jau ir šādas tādas idejas!

KRŪ: Man arī ir tikpat ideju cik tev, un vēl par divām vairāk!

KRĀ: Tev vienmēr vajag sacensties! Radošo darbiņu izstāde nav nekāda futbola spēle!

KRŪ: Tā gan ir. Labi, ka tu esi tāda pacietīga un prātīga.

KRĀ: Jā, tāda es esmu gan!

KRŪ: Jāpalūdz, lai tētis nopērk man jaunas krāsas, tad ķeršos pie darba.

KRĀ: Tev, Krū, būs vajadzīgas ne tikai krāsas, bet arī pacietība un izturība!

KRŪ: Tu redzēsi, man izdosies! Bērni, ceru, ka radīt jaukus darbiņus izstādei izdosies arī jums!

KRĀ: Lai DIEVS jums dāvā pacietību, izturību un jaukas idejas!

31. MAIJĀ
PLKST. 14:00

Vidzemes un Latgales reģionam
Cēsu adventistu dievnamā,
Līgatnes ielā 1

7. JŪNIJĀ
PLKST. 14:00

Kurzemes un Zemgales reģionam
Talsu adventistu dievnamā,
Krievraga ielā 3

Programmā:

13:15 – 13:50	Dalībnieku reģistrācija
14:00	Festivāla priekšnesumu programmas 1.daļa
14:45	Radošās darbnīcas
16:00	Launags
16:30 – 18:00	Festivāla priekšnesumu programmas 2.daļa

Uzziņai:

Festivāla laikā būs bērnu radošo darbu izstāde un apbalvošana.

Rīko Adventistu baznīcas Bērnu kalpošanas nodaļa.

Atbalsta Adventistu Latvijas draudžu savienība, Baltijas ūnija un Transeuropas divīzija.

Vairāk info un pieteikšanās
pie Mārites (tāl.29869979).

mīlestība / miers / prieks / izturība / krietnums
labestība / uzticamība / lēnprātība / savaldība

Kalpošana līdzcilvēkiem SĀKAS AR LŪGŠANU

Ludzas draudzes piecas māsas Kristū un mācītājs Imants Ģipslis ar ģimeni lūdza par iespējam veiksmīgi kalpot vietējai sabiedrībai Ludzas pilsētā. Lai gan esošie draudzes cilvēkresursi ir mazi, gribējām būt noderīgi. Kalpot Dievam. Un Kungs, uzticams vārdos un varens darbos, ir uzticams arī šoreiz! Viņš sūta palīgus (Mateja 9:37,38).

Trīs nedēļas nogales kopš pagājušā gada beigām Adventistu draudzes jaunieši no visas Latvijas nesavtīgi kalpoja Ludzā, lai modinātu vietējās draudzes ilgas pēc ciešākas sadraudzības ar savu Glābēju Jēzu. Kā arī meklējot jaunas iespējas kalpot sabiedrībai caur praktisku palīdzību, labdarības un muzikāliem pasākumiem.

Visām kopā būšanas reizēm bija kopīga programma. Iedvesmojošas un praktiskas svētrunas, liecības, kopīga Radītāja slavēšana dziesmās, aktuālu jautājumu apspriešana grupās, lūgšanas, īpašais sabata dievkalpojums, kopīgas pusdienas jauniešiem ar vietējiem draudzes cilvēkiem un praktiskā kalpošana pilsētas iedzīvotājiem. Jaunieši dalījās pēc talantiem un iespējām pa kalpošanas grupiņām.

Pirmā reize bija 2013.gada novembra beigās. Šoreiz palīdzējām divās mājās, sakārtojot malku un bērnu namā kopā lietderīgi pavadot laiku un stāstot par Jēzu.

Otrā reize. Janvāra sākums. Šoreiz īpašu Dieva vadību redzam darbā ar Ludzas jauniešu centra „Lietussargs” jauniešiem. Atnāk 30 jauniešu. Atnācēju skaits ir negaidīts pašai centra vadītājai. Runājam, spēlējam, liecinām par Jēzu un attiecību nozīmi ar Viņu. Labdarības koncerts „Bērni palīdz bērniem” sadarbībā ar „ADRA Austrija” un „ADRA Latvija”. Gan kristīgās bērnu dziesmiņās, gan teātra veidā iepazīstinām ar vislabāko cilvēku Draugu. Bērni saņem dāvanīņas. Kaut arī temperatūra krietni mīnus grādos, jauniešu grupiņa kalpo arī vietējiem iedzīvotājiem, skaldot malku.

Trešā reize. Marta sākums. Otrā tikšanās jauniešu centrā, šoreiz tēma „Attiecības”. Muzikāls labdarības pasākums Ludzas Tautas Namā. Pēc koncerta atnācēji saņem labdarības lietoto apģērbu no Zviedrijas.

Ieguvumi ir kontakti un izveidojusies pozitīva sadarbība ar Ludzas Sociālā dienesta, Sarkanā Krusta, Ludzas Bērnu un jauniešu centru, projektu vadītāju jauniešiem un pusaudžiem, Tautas nama, viesnīcas vadošajiem darbiniekiem un Ludzas iedzīvotājiem.

Esot kopā ar Ludzas pilsētas iedzīvotājiem un viņiem nesavtīgi kalpojot, pilsētas sabiedrībā tika izveidots labs pamats, uz kura vietējā draudze var turpināt sadarbību, kalpojot ar labiem darbiem un ar Labo Vēsti- evaņģēliju arī vārdos.

Mācītājs Imants Ģipslis un Ludzas draudze sirsnīgi iesaka arī citām Latvijas draudzēm kalpot sabiedrībai ar labajiem darbiem un sadarboties ar Latvijas draudžu savienības Jauniešu nodaļu un jauniešu reģionālajām evaņģelizācijas grupām.

Mūsu sadarbība nesa neiedomājami lielākas svētības nekā mēs spējam cerēt un plānot!

Mūsu spēks ir vienotībā – ar Dievu un vienam ar otru!

Informāciju video formātā var aplūkot: <http://bit.ly/Q7tWKO>
Šīs svētības, Debesu atmosfēru vienam otra un Dieva klātbūtnē un prieku kalpojo, piedzīvoju arī es.

Intervēja
Jana Kuzmenkova
Rīgas 1. draudze

Palīdzēšana bez NOSACĪJUMIEM

Intervija ar Jauniešu kalpošanas nodaļas Draudžu komandas administratoru Māri Gaiduli

Kas ir Draudžu komanda, un kāds ir tās galvenais mērķis?

Tie ir jaunieši, kas vēlas ziedot savu laiku misijas darbam Latvijā. Draudžu komandas galvenais mērķis ir plānot un rīkot garīgās atmodas un evaņģelizācijas programmas Latvijas draudzēs, kā arī caur praktisko kalpošanu draudzē un pilsētas iedzīvotāju vajadzībām pagodināt Jēzu.

Kā aizsākās šīs komandas kalpošana Latvijā?

2011. gada rudenī Cēsīs notika trešā jauniešu konference “Viņš manī, es Viņā”, tās galvenais runātājs bija Sebastians Brekstons (*Sebastian Braxton*) no ASV. Savā pēdējā uzrunā Sebastians izteica aicinājumu iesaistīties misijas darbā Latvijā. Ļoti daudz jauniešu toreiz atsaucās šim aicinājumam, un starp tiem bija arī es. Nepagāja ilgs laiks, kā tika izveidota Draudžu komanda ar domu rīkot garīgās atmodas programmas mazajās Latvijas draudzēs.

Kādas ir jūsu darbības izpausmes?

Draudžu komandas pamatsastāvā ir aptuveni 10 jaunieši, kas piedalās plānošanā un programmas rīkošanā, bet, dodoties draudzes apmeklējumā, pievienojas vēl aptuveni tikpat vai nedaudz vairāk, un tā mēs esam kādi 20–30 jaunieši, kas 3–4 mēnešu laikā apmeklē izvēlēto draudzi trīs reizes. Viens apmeklējums ir viena nedēļas nogale.

Atbilstoši izvēlētajās draudzēs un pilsētas specifikai katrai nedēļas nogalei tiek veidota sava programma, galvenokārt tie ir semināri un uzrunas draudzei, garīgās mūzikas koncerti un praktiskā kalpošana pilsētā. Izstrādājot programmu, sadarbojamies ar ADRA Latvija un pilsētas sociālajiem dienestiem.

Vai Tu redzi perspektīvu veidot vairākas tamlīdzīgas Draudžu komandas?

Jā, jo šodien cilvēkus vairs neuzrunā tas, cik skaisti mēs mākam runāt, viņus uzrunā, cik daudz mēs esam gatavi viņu dēļ uzpurēties. Cilvēki ļoti augstu vērtē palīdzēšanu bez nosacījumiem. Parasti palīdzot, cilvēki mums jautā, kas mēs esam, kāpēc mēs to darām, un tad evaņģēlijs vārdos nāk līdz pat par sevi. Praktiska palīdzēšana prasa iesaistīšanos, sava laika, līdzekļu un līdzjūtības ziedošanu. Tas ir izaicinājums, uz kuru katru no mums aicina Jēzus piemērs: “Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: – Sekojiet Man” (E.G.Vaita “Kris-

tus dziedinošā kalpošana” (Ārsti misionāri un viņu darbs)). Domāju, ka katrā Latvijas reģionā un pat draudzē vajadzētu būt komandai, kas darbojas, sekojot šim Jēzus piemēram!

Kādas svētības esat piedzīvojuši, kalpojot Draudžu komandā?

Vislielākās svētības ir tad, kad Dievs mums pašķir ceļus un saved kopā ar cilvēkiem, kuriem nepieciešama palīdzība. Prieks ir redzēt, ka cilvēki ir aizkustināti un pateicīgi Dievam par sniedzamo palīdzību. Prieks ir redzēt, ka draudze pēc komandas apmeklējumiem ir iedvesmota uz misijas un praktiskās kalpošanas darbu savā pilsētā.

Kāpēc, Tavuprāt, ir jākalpo?

Kalpot nozīmē dzīvot Debesu Valstībā jau tagad. Man ļoti patīk, kā E.G.Vaita par šo raksta grāmātā “Ceļš pie Kristus”: „Mūsu Pestītājam bija prieks pacelt un glābt kritušos cilvēkus. Jēzus nežēloja savu dzīvību, bet, nedomādams par kaunu un izsmieklu, gāja uz krustu. Arī eņģeļi vienmēr strādā, lai nestu laimi citiem. Kristus pašuzpurīgās mīlestības gars ir gars, kas piepilda Debesis, un tas ir pamats tur valdošajai svētlaiemei. Šāds gars būs Kristus sekotājiem, un tas noteikti atklāsies viņu darbos. Mīlestība uz Jēzu atklāsies ilgās strādāt, kā Viņš strādāja, lai paceltu un darītu cilvēci laimīgu. Tā izraisīs mīlestību, maigumu un līdzjūtību pret visiem radījumiem, par ko rūpējas mūsu Debesu Tēvs”.

Māri, kas Tevi iedvesmo kalpot?

Mani iedvesmo Jēzus. Viņš aicina mūs sekot Viņam, lai kalpotu!

Elena G. Vaita

Lielā cīņa

IZMEKLĒTAS
VĒSTIS

1. grāmata

*LIECĪBAS
DRAUDZEI*

5. SĒJUMS

*LIECĪBAS
DRAUDZEI*

9. sējums

IZMEKLĒTAS
VĒSTIS

2. grāmata

*Sentēvi
un
Pravieši*